

De Vijfde Rivier

COAB 2017

1. De IJsheks
2. IJziek
3. Het Eén-Dags-Kruid
4. De Tuin Engel
5. De Verslaving
6. De Vijfde Rivier
7. De Speelgoed Fabriek
8. Ik en mijn Video Spelletje
9. Gevangen in een Video Spel

De IJsheks

Eliak keek op naar de planeet die ze de Traan noemden. Hier zouden alle planeten omheen draaien, ook zijn eigen planeet. Eliak vroeg er veel over aan zijn moeder, maar die had niet overal antwoord op. Het was één van die mysteriën van het leven.

Eliak keek naar zijn moeder. Hij deed dat altijd vol liefde en warmte. Het was zijn echte moeder niet, maar zij redde hem eens toen hij met zijn bootje de waterval afgleed. Als zij er niet was geweest dan was hij waarschijnlijk verdronken. Hij was met zijn hoofd tegen een rots gestoten en gleed toen het wilde water in, bewusteloos. Sindsdien kon hij zich niet meer veel herinneren, alleen dat zij hem gered had. Hij werd wakker in een hut, en haar warme, liefdevolle gezicht keek hem aan. Hij noemde haar zijn behouder, maar zij werd ook zijn nieuwe moeder. Hij kon zich niet herinneren wie zijn echte moeder was of waar hij woonde. En alles was zo diep in de wildernis gebeurd dat het onmogelijk was het uit te zoeken.

Eliak voelde zich altijd licht in zijn hoofd, vanwege het ongeluk met de rots. Het was alsof er altijd vliegen in zijn hoofd rondvlogen. Vaak voelde hij zich duizelig, en hij leed sindsdien aan epilepsie. Soms had hij last van hyperventilatie. Zijn moeder was hierin een grote steun.

Moeder zei hem altijd dat hij uit de stad kwam, waar ze niet leefden door de Traan. Al het leven draaide om de Traan, maar de stad draaide om zichzelf. Moeder zei altijd dat de Traan het hogere leven was, maar op vele vragen had ze geen antwoord.

Op de Traan zouden er ook watervallen zijn en rivieren, en wildernis. Maar moeder kon hem niet vertellen hoe hij op de Traan zou kunnen komen. De planeet was erg ver weg en ze konden niet vliegen.

Het jongetje moest en zou er achter komen hoe daar te komen. Op een dag las hij erover in een boekje dat alleen de vliegen tot de Traan konden komen, maar soms namen zij weleens iemand mee. Eliak hoopte dat hij een keer werd meegenomen, maar eigenlijk gebeurde het nooit.

Op een dag maakte hij een hele lange strandwandeling, en kwam na een tijdje bij een struikje een vlieg tegen. 'Ach,' zei Eliak, 'kun jij me niet met je meenemen naar de Traan ?' De vlieg begon hem uit te lachen. 'Denk je dat ik jou kan dragen ?' vroeg de vlieg. De vlieg begon hem te bespotten. Het spotten werd zo erg dat Eliak bijna huilend verder liep.

Toen hij thuiskwam in de hut vertelde hij het aan zijn moeder. 'Je kunt beter wachten totdat het donker is,' zei moeder. 'Dan zijn de vliegen vaak in groepen, en dan kunnen ze je misschien wel dragen.' Dat leek Eliak wel een goed idee. Hij wachtte totdat het avond was geworden, en ging toen weer naar het strand. Er waren overal vuurvliegjes die het pad naar het strand hadden verlicht. Op het strand kwam Eliak een groep vliegen tegen die daar speelden, en vroeg hen of zij hem mee wilden nemen naar de Traan. Maar ze begonnen hem uit te lachen en te bespotten. Ze zeiden dat het allemaal leugens waren, en dat hij nooit naar de Traan zou kunnen gaan. Hij moest hier voor de rest van zijn leven blijven. Huilend ging Eliak naar huis en toen hij in de hut was aangekomen viel hij zijn moeder in haar armen. Hij stotterde het hele verhaal, en zijn moeder zei : 'Eliak, kijk eens, de Traan is al in je hart gekomen. Je hebt ernaar verlangd en nu is het hier. Maar ik begrijp je wel : Je wil naar de Traan toe, en als de vliegen zo vervelend doen, dan zit er niets anders op dan het de tovenaars te vragen.'

Eliak zag dat als zijn laatste kans. Daarom ging hij de volgende ochtend op pad naar de tovenaars. Hij was vol frisse moed, en was blij dat er nog tovenaars bestonden. Bicardo heette

de tovenaer. Hij was een groot kunstenaar die in een kasteel bij het strand woonde, ergens in de duinen. Toen Eliak daar na een lange wandeltocht aankwam was de tovenaer aan het schilderen. Hij maakte wonderschone schilderijen, schilderijen die leefden, en waardoor je andere werelden binnen kon gaan. Bicardo was helemaal in zijn nieuwe schilderij verdiept toen Eliak binnenkwam. Eliak groette en de tovenaer bleef maar doorpeinzen over het nieuwe schilderij, als in een hypnose. Eliak moest meerdere keren groeten voordat de tovenaer hem eindelijk opmerkte. 'Zo, klein jongetje,' sprak de tovenaer. 'Waar kan ik je mee helpen?'

Eliak begon zijn verhaal te vertellen. De tovenaer begon te glimlachen. 'Oh, maar dat is heel eenvoudig,' zei de tovenaer. 'Ik heb vele schilderijen geschilderd over de Traan, en die schilderijen leven. Het zijn poorten tot de Traan. Het is heel eenvoudig, kom maar mee.'

Met het jongetje liep hij een gang door totdat ze in een groot galerij kwamen met vele trappen. Aan de muren hingen grote schilderijen van de centrale planeet, de Traan. Eliak keek zijn ogen uit. De golven op de schilderijen van de Traan bewogen gewoon. De tovenaer zei dat het tranen waren. Eliak legde zijn vinger tegen een golf aan en werd direct helemaal nat. Het spoelde over hem heen. De tovenaer moest erg lachen. Eliak deed zijn vinger in zijn mond. 'Het proeft zout,' zei Eliak, 'net als een echte zee.'

'Ja, ja,' zei de tovenaer, 'je kan er zo in zwemmen. En dan zwem je naar de kust en dan ben je op de Traan.'

'Echt?' vroeg Eliak.

'Ja,' zei de tovenaer, 'of we slaan dit voor nu even over, en gaan direct naar de kust, want ik heb ook schilderijen over de wildernis van de Traan.'

Toen liepen ze naar een schilderij van een oerwoud. 'Is dat niet gevaarlijk?' vroeg Eliak.

'Welnee, joh,' zei Bicardo. 'Niet als ik erbij ben.' De tovenaer was gekleed in rood en paars en had een grote witte baard. Even sloeg hij op het schilderij van het oerwoud met een staf en er sprong zo een kikker uit.

'Geweldig,' zei Eliak. 'Mijn moeder zal vast heel blij zijn. Op zoveel vragen kan ze mij geen antwoord geven.'

'Ik weet alles,' zei Bicardo.

'Wat moet u een geweldig leven hebben,' zei Eliak. 'Dat u zulke schilderijen kunt maken.'

'Nou jongen,' zei de tovenaar, 'aan de ene kant wel, maar besef ook goed dat de Traan niet altijd een pretje is. De Traan laat zoveel zien, zowel goede dingen als slechte dingen. Er is zoveel wat de Traan wil veranderen.'

'Ik begrijp het,' zei het jongetje. 'Ik kan bijna niet wachten. Ik zou het zo graag willen zien.'

Toen leidde de tovenaar het jongetje naar een ander schilderij met een stromende waterval. 'Ik was eens van een waterval afgevallen,' zei Eliak. 'Ik stootte mijn hoofd aan een rots, en daarna ben ik nooit meer dezelfde geweest. Mijn geheugen van vóór die tijd is grotendeels weg.'

Bicardo keek hem aan en wreef zijn hand over het hoofd van het jongetje. 'De Traan is al in jou,' sprak de tovenaar.

'Ik weet het,' zei Eliak.

'De Traan roept je voor wonderlijke avonturen,' zei de tovenaar. Toen liepen ze naar een ander schilderij. Op het schilderij stond een grote poort. 'Ben je klaar?' vroeg de tovenaar.

'Helemaal,' zei Eliak.

Toen nam Bicardo hem door het schilderij. Van alles begon toen door Eliak's hoofd te zoemen. Alles voelde zo zacht en licht aan, nog wel lichter dan het ooit was geweest, en overal waren prachtige vliegen. Ze gingen door de poort en kwamen in een groot oerwoud.

Overal waren watervalletjes. Ook waren er overal kampen gemaakt van bamboe van verschillende verdiepingen met hutjes erop. 'Prachtig !' riep Eliak. Wat vrouwen kwamen naar Eliak toe.

'Is hij nieuw ?' vroegen ze aan de tovenaar.

De tovenaar knikte.

De vrouwen keken het jongetje liefdevol aan. 'Hij moet nog veel leren,' zei één van de vrouwen.

'Dat kunnen jullie mooi doen,' sprak de tovenaar, en was toen ineens verdwenen.

Eliak wreef even in zijn ogen.

'Hoe heet je ?' vroeg een andere vrouw warm en liefdevol.

'Eliak,' zei het jongetje.

De vrouw glimlachte. 'Welkom in de wondere wereld van de Traan.'

'Is het echt zo dat alles leeft door de Traan ?' vroeg Eliak.

'Alles,' zei weer een andere vrouw. 'De Traan is ons leven. Zonder de Traan gaat alles dood.'

'Ik ben dus op de juiste plaats gekomen,' zei Eliak.

De vrouwen knikten. Eliak keek om zich heen. Hij bewonderde alle grote stellages van bamboe. Eén van de vrouwen kwam dichterbij en tilde hem op. Hij omhelsde haar. Ze leek op zijn moeder. 'Wij zullen voor je zorgen,' zei de vrouw. 'Dat doet de Traan. De Traan zorgt voor ons allemaal, en wij zorgen voor elkaar.' Het jongetje glimlachte. Hij kwam tot een diepe rust. Hij keek naar een rivier, en wees ernaar. 'En dat zijn allemaal tranen ?'

'Ja,' sprak de vrouw aan wiens nek hij hing. 'De tranen zijn de dromen.' Ze kustte zijn voorhoofd zacht. Er rolde een traan uit zijn ogen. Het was een traan van geluk.

'Hoe is de Traan ontstaan ?' vroeg hij.

'De Traan heeft altijd al bestaan,' zei de vrouw, 'maar eerst zat de Traan opgesloten in een steen, een ei van steen, en op een dag kwam de Traan uit het ei.'

'Interessant,' zei Eliak.

Een man schrikt wakker van een droom en grijpt naar de rode steen op zijn nachtkastje die hij de dag ervoor had gekocht. Tranen biggelen over zijn wangen als hij de steen tegen zijn hart drukt. Hij maakt zijn vrouw wakker, die hem in haar armen neemt. 'Heb je weer een nachtmerrie gehad ?' vroeg ze warm en liefdevol.

'N... nee,' stotterde de man, 'H... het was zo mooi, zo lieflijk ...'

'Wil je het me vertellen ?' vroeg de vrouw.

De man vertelt de droom.

'Denk je dat het met de rode steen heeft te maken ?' vroeg de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een hele bijzondere steen was.'

'Ik weet het niet,' snikte de man.

'Misschien als je weer gaat slapen krijg je het antwoord wel,' sprak de vrouw. 'In de winkel zeiden ze dat het een dromenstein was.'

De man probeert weer te slapen en ligt dicht tegen zijn vrouw aan. De volgende dag moet hij vroeg op voor het werk. Hij werkt bij de douane. In de middag komt een collega naar hem toe

met een vreemde steen in zijn hand. 'Hier,' zei de collega, 'in de steen is het hol. Daar hebben ze drugs mee gesmokkeld. Ze worden steeds slimmer vandaag de dag.'

De man moest ineens weer aan de droom denken. 'Ik heb vannacht toch zo vreemd gedroomd,' zei hij, en begon de droom aan zijn collega te vertellen. Zijn collega begon hem uit te lachen. 'Ik denk dat je gek aan het worden bent,' zei de collega spottend. Even later had de collega het hele verhaal doorverteld, en het verhaal werd hoe langer hoe gekker. Helemaal gesloopt kwam de man die avond thuis, en vertelde zijn vrouw over alle roddel en spot.

'Ik denk dat dat de keerzijde van de Traan is,' zei de vrouw. 'Denk aan de droom, hoe het jongetje bespot werd, en hoe de tovenaars al aangaf hoe dubbel alles was.'

'Je hebt gelijk,' zei de man, 'maar het is geen pretje om zo voor schut gezet te worden, en zo in je vertrouwen beschaamd te worden.'

'Is de Traan niet iets wat communiceert?' vroeg de vrouw. 'Het brengt het gevoel van de ene persoon over naar de andere persoon. Zo kun je je in de ander verplaatsen.'

De man knikte. Nacht na nacht wachtte hij op nieuwe dromen, maar ze kwamen maar niet, en het huilen stond hem nader dan het lachen. Het was alsof de Traan hem van binnen aanvroeg. Hij begon boos te worden, ook boos op zijn vrouw. Op een dag kon hij het niet meer langer houden. 'Het komt allemaal door die vervloekte steen!' riep hij. Hij nam de rode steen mee naar het strand en wierp het zo ver als hij kon de zee in. Toen hij thuiskwam voelde hij zich opgelucht.

'Opgelucht?' vroeg zijn vrouw.

'Ja,' zei de man. 'Ik voel me kilo's lichter. Het leek wel een plaaggeest, die steen.'

'Ik ben het niet met je eens,' zei de vrouw. 'Er gaan dingen mis in je leven, en je hebt behoeftes die maar niet vervuld lijken te worden, en dan leg je de schuld op andere dingen, terwijl je niet de tijd neemt om dingen te onderzoeken, op waarde te schatten en te leren begrijpen.'

Maar hij werd alleen maar bozer. 'Jij hebt makkelijk praten,' zei hij. 'Jij gaat niet door de dingen waar ik doorheen ga.'

'Hoe weet je dat ?' vroeg ze. 'Weet je hoe lang het duurt voordat je een brug tussen twee personen kunt overgaan ? Het lijkt eindeloos. Dat kan alleen door magie.'

'En die magie is er niet,' zei hij. 'Ik dacht dat het er was, maar nu is het weg.'

'Op de eindeloze brug tussen twee personen kom je altijd eerst het misverstand en de traan tegen,' sprak ze. 'De ander is een puzzel. Het is niet eenvoudig. Het gaat erom geduld te hebben. Ben je in voor het avontuur van ontdekking ?'

'Ik kan het niet meer,' zei hij, en liep de deur uit. In de nacht kwam hij terug en ging in een ander bed liggen. Ze begonnen uit elkaar te groeien, meer en meer. Ze hielden van elkaar, maar ze hadden beiden het gevoel opgesloten te zitten in een stenen ei.

'Toch blijf ik er aan vasthouden dat eens de traan zal losbreken uit het stenen ei zoals in je droom,' zei de vrouw op een dag. Hij zweeg. Ze kwam dichterbij hem toe, en nam hem in haar armen. Hij voelde aan als steen. Zij had het gevoel alsof hij het stenen ei was waarin ze opgesloten zat, maar ze wist ook dat er meer aan de hand moest zijn. Op een dag kon ze er niet meer tegen. Er was iets in haar geknapt, en ook zij begon steeds meer in steen te veranderen, zo erg dat hij het begon op te merken. Hoe hij ook op haar in begon te praten en haar probeerde te helpen, niets hielp, en het werd alleen maar erger.

'Herinner je al je woorden dan die je naar mij gebruikte,' zei hij.

Vaak zweeg ze dan, of zei dat ze het zich niet meer kon herinneren, of dat het toch niet werkte. Hij begon steeds zachter te worden, maar hij had het idee alsof hij te laat was gekomen, alsof hij de laatste trein had gemist. Hoe hij ook aan haar sleutelde, niets hielp. Hij was weer teruggekomen tot zijn vroegere ideeën en leefde weer vanuit de traan. Hij begreep haar, omdat hij hier zelf ook doorheen was gegaan. Hij zei dat ook altijd tegen haar, maar ze werd met de dag kouder en harder. Hij deed van alles om haar op te vrolijken, maar niets hielp.

'Ik ben er voor je,' zei hij op een dag. 'Waarschijnlijk moeten we hier doorheen. Ik weet wie je echt bent. Dit ben je niet, zoals ik ook mezelf niet was.'

Op een nacht had hij weer een droom, na een hele lange tijd. Hij was in het atelier van Bicardo de tovenaar. Hij smeekte de tovenaar hem te helpen. De tovenaar liet hem een schilderij zien van ijs. Overal waren ijsvlaktes. 'Ben je bereid door deze ijsvlaktes te gaan om je vrouw te ontdooien ?' vroeg Bicardo. 'Je vrouw is in gevangenschap van een ijsheks.'

'Wat !' riep de man. 'Hoe komt ze daar ? Ze is altijd de warmte zelf geweest.'

'Ze is in een ei van ijs,' zei de tovenaar.

'Ja, maar hoe ?' riep de man.

'Ben je bereid ?' vroeg de tovenaar.

'Natuurlijk,' zei de man, 'voor haar heb ik alles over.'

Zonder verder wat te zeggen duwde de tovenaar hem ruw door het schilderij heen, en hij viel diep naar beneden in de sneeuw van de ijsvlaktes. Het was alsof hij met zijn hoofd iets hard raakte, als een rots. Voor een tijdje lag hij bewusteloos en kwam toen langzaam weer bij. Hij begon te strompelen door de sneeuw, voor uren en uren, terwijl het wel dagen leken, en hij begon zich steeds kouder te voelen. 'Ik ga hier dood !' riep hij.

Hij begon te schreeuwen als een wild beest. 'Niemand helpt, hè ?' Na een tijdje kwam hij aan bij iets wat leek op een kasteel. Het was omgeven door een ijzige mist en een bevroren rivier. Hij liep het bruggetje over en moest zorgen dat hij niet uitgleed. Hij besepte ook dat als dit het kasteel van de ijsheks zou zijn, dan kon hij weleens in grote problemen zijn. Bij de gesloten poort belde hij aan. Een oud vrouwtje kwam even later de poort opendoen.

'Ik ben op zoek naar de ijsheks,' sprak hij.

'Kom verder,' zei het oude vrouwtje. 'Ik kan je daar alles over vertellen.'

'Maar wat als uzelf de ijsheks bent ?' vroeg hij aarzelend.

'Wees maar niet bang,' zei het oude vrouwtje.

'U bent niet de ijsheks ?' vroeg de man.

Ze schudde haar hoofd.

'Ja of nee ?' vroeg de man. 'Ik wordt altijd een beetje zenuwachtig van gebarentaal.'

'Kom nou maar binnen,' zei het vrouwtje. 'Het is koud buiten. En nee, ik ben niet de ijsheks.'

Haar gedrag begon hem meer en meer te irriteren. 'Ik weet wel zeker dat jij de ijsheks bent,' sprak hij. 'Ijsheksen doen altijd zo. Maar ik heb geen andere keus. Ik ben aan het doodvriezen.'

'Wees niet bang,' zei ze weer. 'Volg mij.'

Binnen was het een stuk warmer. 'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg hij. Ze leidde hem door een gang naar een soort huiskamer. Hier kreeg hij een stoel.

'Ik ben geen ijsheks,' zei ze weer. 'De ijsheks woont verderop. Ik heb vroeger wel voor haar gewerkt, maar toen ik er achter kwam dat ze een slechte vrouw was ben ik ermee gestopt.'

'Wat voor werk deed u ?' vroeg de man.

'Schoonmaak,' zei de vrouw, 'het huishouden. Soms kookte ik voor haar.'

'Ik zie het,' zei de man. 'Kunt u mij vertellen waar mijn vrouw is, en waarom ? Bicarido zei dat mijn vrouw in gevangenschap leeft van een ijsheks.'

'Ik kan het u niet vertellen,' zei het vrouwtje. 'Het kan persoonlijke redenen hebben. Ik ken geen details. Ik weet alleen waar ze woont en dat ze niet te vertrouwen is.'

'U kunt proberen een reden te geven ?' vroeg de man.

'Zo zit ze in elkaar,' zei het vrouwtje.

De man beseftte dat hij niet verder kwam met het vrouwtje. Ook wist hij niet of het vrouwtje de waarheid sprak. 'Breng me naar de ijsheks,' zei hij na een tijdje. De vrouw had hem voedsel aangeboden en wat te drinken, maar dat had hij geweigerd, uit angst vergiftigd te worden. Het vrouwtje stond op, en sprak : 'Volg mij.' Weer liepen ze door de gang, maar dan helemaal naar de andere kant van het kasteel waar een grote tuin was. Ook hier lag overal sneeuw. In de verte was een nog veel groter kasteel, en het kasteel was verlicht. 'Daar woont ze,' sprak de vrouw, terwijl ze de achterdeur opendeed. Hij stapte naar buiten, en ze sloot direct de deur achter zich. Hij groette haar, maar hij zag haar al weglopen door het raam. Hij zette het op een lopen, en rende naar het verlichte kasteel toe. Hij hoorde het gehuil van wolven in de verte.

'Ken ik jou ?' krijste een stem.

'Nee, Madelief !' hoorde hij een man terugroepen.

'Niet jij, maar die man die eraan komt !'

Hij rende tot de verlichte poort, waar een andere oude vrouw was. Ze was aan het schrobben. Hij zag de andere man niet. 'Wie bent u ?' vroeg het vrouwtje terwijl ze opkeek.

'Wat heb je met mijn vrouw gedaan ?' vroeg de man.

'Niets,' zei het vrouwtje verbaasd. 'Ik zou niet weten wie je bent of wie je vrouw is.'

'U bent de ijsheks ?' vroeg hij.

'Welnee,' zei het vrouwtje. 'Die woont aan de overkant.'

'Waar ?' vroeg hij.

'Daar waar je vandaan kwam,' zei het vrouwtje.

De man schrikt wakker, en grijpt om zich heen, maar zijn vrouw slaapt in de andere kamer. De volgende ochtend vertelt hij de nachtmerrie. Ze zegt niets.

'Ik begin te geloven dat het waar is,' zei hij. 'Je bent niet meer zoals je was.'

'Geloof je in sprookjes en dromen ?' vroeg zijn vrouw op een spottende toon. 'Blijf met je beide benen in de realiteit. Daar schieten we veel meer mee op.'

'Vroeger was je niet zo,' sprak hij.

'Ik ben eindelijk ontwaakt,' sprak ze. 'Ik ben je spelletjes zat. Ik praatte altijd maar met je mee. Het was allemaal aangeleerd gedrag.'

Hij zuchtte. Hij begon erg aan zichzelf te twijfelen. Misschien was hij wel ontspoord. 'Maar Bicardo ...' zei hij aarzelend.

'Bicardo is een verzinsel,' sprak zijn vrouw spottend. 'Er bestaat geen Bicardo. Er bestaat geen ijsheks, en die verhalen over de Traan zijn ook allemaal belachelijk. Kinderachtig is het. Het helpt ons niet verder.'

Hij zuchtte weer. 'Ik kan niet tot je doordringen, maar dan zou ik je willen vragen : Kun je dan alsjeblieft tot mij doordringen ? Als jij het zo goed weet, onderwijs me dan ?'

'Stoppen met alle onzin,' sprak ze. 'Al dat zweverige gedoe van jou heeft ons nooit verder gebracht, en nu kan ik het niet meer. Ik heb je niets te zeggen. Jij hebt mijn leven kapotgemaakt met al jouw dromen en verhalen.'

Hij schrok. Dit was niet de vrouw die hij eens kende. De dag erna was ze weg. Ze had een briefje achtergelaten : 'Het gaat zo niet meer. We lopen elkaar alleen maar voor de voeten. Denk niet dat het is omdat ik niet van je houd. Ik zal je missen.' Hij voelde zich koud, als in de greep van een ijsheks. Hij ook altijd met zijn verhalen. Had hij nu zijn mond maar gehouden. Of was dit misschien de prijs die hij moest betalen ? 'Hoe duur is die traan wel niet !' riep hij uit.

Hij begon steeds minder te voelen, alsof hij was opgesloten in een steen. Alle hoop begon uit zijn leven weg te sijpelen. Hij had wat nieuwe vriendinnen, maar kwam niet ver op de eindeloze bruggen tussen hen in. Altijd weer dat misverstand en dat onbegrip, alsof ze te verschillend waren. Het was een onmogelijke opgave. Alle wegen schenen dood te lopen, en hij klapte snel dicht, of durfde het niet meer aan. Hij was bang zijn gevoelens te laten zien, het laatste wat hij nog had, en wat steeds minder leek te worden. Hij was bang zijn tranen te laten zien. Op wat voor vreemd pad was hij terecht gekomen in zijn leven ?

Op een nacht had hij een droom dat hij weer in de ijsvlaktes was, en hij werd omsingeld door vlieden. Ze begonnen over hem te roddelen, en alles wat hij gezegd had begonnen ze om te draaien, en het geroddel en gelieg werd erger en erger, totdat ze hem begonnen aan te vallen en op te vreten. Hij werd gillend wakker van de nachtmerrie.

Hij begon steeds kwader te worden op het leven, maar het was als het aanschoppen tegen steen. Niets veranderde. Hij noemde alles om hem heen kinderachtige fantasie, en zijn enige

waarheid waren zijn dromen. Hij had alle hoop gevestigd op Bicardo de tovenaar, maar die kwam maar niet. Ook dit hield hij niet lang vol. Hij was kwaad op zichzelf. Was hij ziek, gek of misschien een leugenaar ? Bedroog hij zichzelf ? Of was hij onder een vloek ? Hij begon meer dingen uit zijn huis weg te gooien uit angst voor vloeken en betoveringen. Steeds weer ging hij naar het strand en wierp zijn bezittingen in de zee. Hij deed dit zelfs met grammofoon platen. Terwijl hij dit deed schold hij altijd op de zee. Hij was bang voor de zee, en voelde zich machteloos naar het grote natuurgeweld van de zee. Hij was tegelijkertijd woedend op de zee en op de natuur.

Iets knaagde aan hem, maar hij wist niet wat. Huilen kon hij niet eens meer, en zo begon hij meer en meer weer als steen te worden, harder dan ooit tevoren. Hij wist dat het nu hard tegen hard was. Hij moest wel, anders zou hij het niet overleven. Hij vertrouwde geen mens meer, en begon zich zoveel mogelijk af te zonderen van mensen. Zijn baan bij de douane gaf hij op. Het was hem onmogelijk geworden. Hij wilde geen mensen meer zien. Het liefst zou hij het bos willen inrennen om daar te wonen. Het kon hem niet meer schelen. Hij zou de prijs wel betalen. Hij maalde er niet meer om, huilde er niet meer om, en klagen deed hij ook niet meer. In de nachten had hij dromen dat hij in steen veranderde. Op een nacht in een droom kwam Bicardo heel dichtbij hem met zijn staf. 'Nee,' smeekte hij. 'Raak mij niet aan met die staf.'

'Het is tijd dat je uit het ei van steen komt, dat het steen wordt opengebroken,' sprak de tovenaar en sloeg tegen de steen aan die hij was geworden. Hij gilte het uit van de pijn, en het leek alsof hij onder grote stroom stond. Hij begon open te barsten, en rivieren begonnen uit hem voort te stromen. 'Ja, ja !' riep hij. 'Ik zie het eeuwige leven !' Hij hoorde toen het gebulder van de zee wat in hem losbrak. Na een tijdje viel hij uitgeput op de grond. Alles tolde voor zijn ogen. Hij was nog te zwak om wat te zeggen. Alles overweldigde hem, overspoelde hem, als groot natuurgeweld. Overal was donder, bliksem, en storm. Het was alsof een orkaan hem opnam.

'Wat weet jij van het leven ?' vroeg Bicardo.

'Helemaal niets,' zei hij zacht.

'Spreek harder,' zei Bicardo.

'Helemaal niets !' riep hij.

'Ben je klaar voor school ?' vroeg Bicardo.

'Ja, helemaal,' zei hij.

'Jij bent Eliak,' zei Bicardo. 'De Traan is ontwaakt in je. Nu moet je opgevoed worden en geschoold worden in de Traan.'

Hij keek om zich heen en zag de bamboe kampen zoals in de droom over Eliak, het jongetje. Hij voelde zich weer een kind, en zag de natuur-vrouwen op hem afkomen. Ze waren warm en liefdevol, en keken hem glimlachend aan.

'Het heeft me verscheurd,' sprak hij.

'Je moest losgescheurd worden om hier te kunnen komen,' sprak één van de vrouwen.

'De stenen zijn duur, en helemaal de sappen die ze dragen,' sprak een andere vrouw.

'Het leven is duur, zeer duur,' zei een andere vrouw.

Hij knikte. 'Laat me nooit meer los,' smeekte hij.

Toen werd hij wakker. Hij was rustig en er was een warmte om hem heen. 'Ik wordt heen en weer geslingerd tussen twee werelden,' zei hij tegen zichzelf, 'maar ze beïnvloeden elkaar. Ergens moet er een kruispunt zijn, een samensmelting.' Hij zuchtte van opluchting. Hij voelde met beide werelden contact. 'Ik moet beide delen accepteren,' zei hij tegen zichzelf. 'Zij horen bij elkaar. Zij vullen elkaar aan, stuwen elkaar op. Zij behoren tot mijn levensverhaal als kostbare stenen met kostbare sappen. Het leven is waardevol. Eerst is er het misverstand, en dan het begrip, het geheim van de Traan.' Hij beefde. Het leek nog steeds alsof hij droomde. Hij zag zijn verleden langs hem heenstromen als een rivier. Hij wist dat hij de rivier niet kon vasthouden. Alles zou weer tussen zijn vingers wegglijpen. Hij moest verder. Hij moest het geheim van de rivier ontdekken, het geheim van de Traan.

Hij zou niet teruggaan naar het verleden. Hij wist dat het iets cyclisch was. Het zou vanzelf wel weer terugkomen, maar dan op een andere manier. Niets was blijvend. Alles moest veranderen. Hij keek naar zijn trouwring. Het waren twee handen die elkaar vasthielden. Hij schudde zijn hoofd. De materie zou hem nooit verder helpen. Dit was geen echte cyclus. Het zou hem alleen maar afhouden van de hogere cyclus. Hij moest het loslaten. Hij ging naar het strand en wierp de gouden trouwring zo ver de zee in als hij kon. Hij voelde de brandende hand van Bicardo op zijn schouder. Alsof toen alles ineens door kon stromen. Hij dook de zee in nadat hij zijn kleren had uitgetrokken. Het was een warme, tropische dag. Hij waande zichzelf met de natuurvrouwen uit zijn droom. Hij maakte plezier met hen in de warme zee. Hij proefde wat van het zoute water. Het leek wel alsof Bicardo naar hem keek vanaf het strand. 'Kom ook in het water, Bicardo !' riep hij. Maar Bicardo begon steeds meer weg te vagen. 'Nee, ik moet nog wat karweitjes doen !' riep de tovenaer. 'Maak jij maar lekker pret met de natuurvrouwen, en leer van hen.' Alles wat nog van deze woorden overbleef was nog een echo.

Een jongen wordt wakker in het klaslokaal door de bel. Hij had zo vreemd gedroomd. Maar ja, alles beter dan zo'n saaie les. Hij had nog steeds de echo van Bicardo's woorden in zijn hoofd, en hij voelde zich duizelig. De kinderen zagen hem wakker worden en lachten hem uit. Hij lachte terug naar hen. 'Domme oen !' zei één van de kinderen.

Hij begon nog harder terug te lachen. 'Wie is er nu een dommere oen ? Ik ben in ieder geval weer heel wat wijzer geworden van mijn slaap, en jullie een heel stuk dommer door het luisteren naar de oen die hier lesgeeft. En vergeet later niet je trouwring in je dikke reet te stoppen. Het mocht je nog eens in grote problemen brengen,' zei hij glimlachend. Toen keek hij de verbaasde onderwijzer aan, en liet zijn ogen toen afdalen naar diens trouwring 'Gevangen ... door ... de ... ijsheks ...' fluisterde hij brutaal en aanmatigend in het oor van de leraar, op een spottend toontje. Hem konden ze niets meer wijsmaken. 'Nu, dat was het,' zei hij. Hij pakte zijn boeken en zijn tas, en liep trots het lokaal uit.

Toen hij thuiskwam zei hij : 'Mam, ik heb toch zo vreemd gedroomd. Het ging over een trouwring, en over ijsheksen die elkaar beschuldigden, en over natuurvrouwen en tovenaars die levende schilderijen maakte.'

'Zorg jij nu maar dat je je huiswerk doet,' zei zijn moeder, 'anders komt er niets van je terecht met al je gedroom.' Brutaal liep hij naar zijn moeder toe en begon aan haar vinger te trekken. 'Als ik het niet dacht,' zei hij. 'Trouwringetje, hè ? Ringetje van ijs ... Gevangen door de ijsheks.'

'Wat bazel je toch ?' zei zijn moeder. 'Als ik niet getrouwd was, was jij er nooit geweest.'

Hij ging recht voor zijn moeder staan in een trotse, bijna sierlijke en poëtische houding, niet zonder spot. 'Mam, nu moet je eens even goed naar me luisteren,' sprak hij. 'Als jij er niet was geweest, dan leefde ik nog steeds op de Traan, maar je moest er wel zijn, anders kon ik niet dieper in de Traan komen. Het stenen ei is van levensbelang, anders zou de Traan nooit kunnen bestaan. De Traan heeft het stenen ei nodig.'

'Hmmm,' zei zijn moeder. 'Je hebt wel praatjes, maar betekent dit dat ik je vader nodig heb ? Het is soms zo'n rotvent, en ik leef vaak in een tranendal met hem.'

'Precies, mam,' zei de jongen. 'Keurig gezegd, petje af. Jij steekt dingen goed op van de levenslessen.'

'Gelukkig maar,' zei zijn moeder.

Einde

IJsiek

Hij was op het piratenschip, op de ijszee. Het was verschrikkelijk koud, en hij begon steeds vreemder te hallucineren en te dromen. Hij was zowel zeeziek als ijsziek. De piraten leken in zijn hallucinaties steeds langer en dunner te worden. Soms leken ze ver weg en soms dichtbij. Hij zweefde op het randje van de dood. Hij was verschrikkelijk aan het ijlen. Hij probeerde zich dingen te herinneren, terwijl hij niet meer wist of hij wakker was of sliep. Hij zag vanaf het schip de gigantische ijszee. Waren de laatste herinneringen die hij had wel echt ? Alles tolde voor zijn ogen. Hij kon geen werkelijkheid van verbeelding meer onderscheiden. Hij voelde zich dronken van de kou. In zijn gedachten probeerde hij terug te gaan door de dagen. Hoe kwam hij hier ? En waarom was hij hier op de ijszee ? Hele vage herinneringen had hij, en hij wist niet of ze waar waren. Hij probeerde zijn herinneringen te grijpen, maar hij kon het niet. Ze leken uit zijn vingers weg te glijden en ze leken te veranderen. Hij probeerde te janken, maar hij kon het niet. Hij voelde zich als bijna bevroren. Hij was al zoveel dagen op deze zee, of misschien wel weken. Hij kon zich herinneren dat het steeds kouder werd. Was het niet een waarzegster die hem op deze tocht had gezonden ? Hij ging in zijn gedachten terug om vat te krijgen op de herinneringen over de waarzegster, maar of het waar was wist hij niet meer. Het drong hem op als de werkelijkheid. Het was alleen even een flits, en het begon zich al snel te vervormen.

Ze had twee stenen. Het waren orakelstenen. Een steen was de tranen steen, en de andere steen was de urine steen. Ze keek in de stenen, en sprak tot hem : 'Ga over de rivier van varkensbloed tot de urine zee.' De bloedvarkens waren woest zoals altijd. Toen hij op zijn bootje op de rivier was moest hij er een paar afschieten met zijn boog. Gruwelijk gromden zij. Hij kwam aan bij de urine zee, laat. Hij wachtte op verdere tekens, maar die kwamen niet. Zij had gezegd dat hij tekens zou ontvangen. 'Die vervloekte stenen doen altijd vaag,' mopperde hij tegen zichzelf.

Hij ging aan boord van een piratenschip, diep in de woestijn, aan de urine zee. De piraten waren lang en woest. Sommigen hadden messen tussen hun tanden. Ze zouden aanleggen bij een amazone eiland. De amazones hielden vee voor bloed en urine. De urine van de zee was

ondrinkbaar. De piraten zouden naar het eiland toegaan om met de amazones te onderhandelen.

Het eiland was een reusachtige woestijn op zichzelf. Op het eiland liepen mannen rond aan ketenen. Het waren zware criminelen. Het was een ballingen eiland.

Ook op dit woestijn eiland waren er bloed rivieren en urine rivieren. Er zouden hier ook veel kampen en nederzettingen zijn van de amazones die de mannen gebruikten als slaven.

Na een lange zeereis van vele dagen kwamen ze eindelijk aan op het eiland.

De zee van urine zelf was de zee van vergetelheid, een natuurverschijnsel in de diepte van de eindeloze woestijn. Toen hij op het eiland was aangekomen was hij alles van zijn verleden vergeten. Hij wist niet meer waarom hij hier was. Het zijn op de urine zee van vergetelheid had hem dronken gemaakt.

Na de onderhandelingen gingen ze verder de zee op langs het reusachtige woestijneiland. Verderop zou de urine zee steeds meer overgaan in een ijszee.

De reusachtige ijszee liep over in een zee van bloed. Op een rotseneiland op de zee van bloed woonde een ijsheks. Het duurde vele weken voordat ze daar aankwamen. Het was een donkere vrouw, en hij herkende haar onmiddellijk. Het was een flits van zijn geheugen wat hij weer terugkreeg. 'Jij bent de vrouw van het orakel die mij deze tocht heeft laten maken,' zei hij.

Ze glimlachte warm en liefdevol. 'Dat is mijn andere deel,' sprak ze. 'Ik wilde dat je ook dit deel zou leren kennen. Alleen zij die de tocht maken zullen mij waarlijk kennen en waardig genoeg zijn om met mij te zijn.'

Ze bood een trouwring aan, maar hij raakte in paniek. 'Nee !' riep hij. 'Daarvoor ben ik niet gekomen ! Er moet een ander doel zijn, anders is alles voor niets geweest !'

'Niets is voor niets geweest,' sprak ze. 'Ik bied je een huwelijk aan.'

'Steek het huwelijk in je dikke reet !' riep hij. 'Ik doe niet mee.'

Maar de piraten grepen hem stevig vast.

'Wat ? Een gedwongen huwelijk ? Dat kan niet waar zijn !' riep hij.

Toen sloegen de piraten hem neer. 'Bedankt,' zei de vrouw. Ze ging naar hem toe en schoof de ring om zijn teen. 'Een huwelijks-slaaf om mee te beginnen. Later zien we wel verder.'

Hij kwam weer bij bewustzijn aan ketenen. Hij keek om zich heen en zag meerdere mannen aan ketenen. Hij vroeg zich af waar hij was. Overal was woestijn, dus hij dacht dat het het woestijn-eiland was. Hij kon zich herinneren dat hij gedwongen werd tot een huwelijk, een huwelijk tot een ijsheks. De andere mannen lachten hem uit, en hij wist niet waarom, maar hij dacht dat het was omdat hij nieuw was.

Even later kwamen er amazones om de mannen te inspecteren. 'Ben ik een crimineel dat jullie mij hier houden ?' vroeg hij. Ze zeiden niets en gingen door de rijen. 'Hey !' riep hij. 'Wat heeft dit te betekenen ?'

'Mond houden,' zei een dikke vrouw, terwijl hij een klap kreeg. Hij stortte in elkaar. Daarna kreeg hij nog een paar schoppen totdat hij weer zijn bewustzijn verloor. Deze vrouwen waren keihard.

Toen hij na een tijdje weer bij zijn bewustzijn was gekomen was de ijsheks er weer. 'Waarom doe je mij dit aan ?' kreunde hij.

'Accepteer je het huwelijk of wil je hier blijven ?' vroeg ze.

'Ik accepteer het,' zei hij. Hij werd weer neergeslagen, en kwam pas weer bij op het rotseneiland van de ijsheks in de bloedzee.

Hij zuchtte. 'Waarom moet dit allemaal ?' vroeg hij. 'Ik had nooit naar je moeten luisteren en naar je orakels.'

'Te laat,' sprak ze. 'Zij die mijn andere deel hebben gezien komen nooit meer van me weg.'

'Leuk,' zei hij. 'Wie verzint zulke regels ?'

'Het orakel,' sprak ze.

'Oh, die twee stenen, de tranen steen en de urine steen ?' zei hij spottend. 'Heb je geen andere stenen ?'

'Je hebt teveel praatjes,' zei ze. 'Als je zo doorgaat moet ik je ombrengen.'

'Oh, ook een regel van het orakel ?' zei hij boos. Maar tegelijkertijd werd hij heel bang, en kalmeerde zichzelf. 'Goed, ik accepteer alles wat je zegt. Wat moet ik doen ?'

'Je hebt mijn derde deel nog niet gezien,' sprak ze.

'Ik weet niet of ik je derde deel wel wil zien,' zei hij, 'tenzij je derde deel me hieruit haalt.'

'Dat kan,' zei ze, 'maar zij is erger dan dit deel.'

'Laat dan maar zitten,' zei hij. 'Het is al erg genoeg.'

'Nee, je moet haar zien,' zei ze.

'Ik wil niet !' kermde hij.

Ze sleurde hem mee naar een deur en deed de deur open. Er viel een pop uit. De pop had menselijke afmetingen. 'Hier is ze,' sprak ze.

'Maar dat is een pop,' zei hij.

'Nou en ?' zei ze.

Hij kreeg de pop mee en mocht gaan waar hij wilde gaan, maar mocht de pop niet wegdoen, want dan zou hem iets verschrikkelijks overkomen. De pop ging mee in een doos. Hij kreeg een schip en mocht vertrekken.

Hij was erg blij. De bemanning van het schip zei dat hij maar beter kon doen wat de ijsheks hem zei, anders zou het verkeerd met hem aflopen. Hij wilde de pop overboord laten gooien, maar de bemanning durfde dat niet. Ze vreesden de ijsheks.

Hij besloot het zelf te doen toen ze sliepen, en kieperde de pop in de doos uit het schip. Niet lang daarna was er een verschrikkelijke storm. De bemanning was razend en zagen hem als de schuldige. In hun woede grepen ze hem en wierpen hem overboord. Toen begon de storm kalmer te worden. Ergens zag hij de doos drijven en zwemde er naartoe. Hij nam de pop uit de doos. Zij kon drijven. Hij wist dat hij niet terugkon op het schip. Ergens dichtbij was een eiland waar hij met zijn handen naartoe peddelde terwijl hij op de pop lag. 'Boe,' zei de pop. 'Wist je niet, hè ?' De pop begon tot leven te komen, en dreef niet meer. Het laatste stukje moesten ze zelf zwemmen. 'Dus ik kom daadwerkelijk niet zomaar van je af ?' vroeg hij. 'Ik denk dat ik gek wordt. Heb je ook een vierde deel ?'

'Het vierde deel is voor hen die overwinnen,' sprak ze.

'Wat overwinnen ?' vroeg hij.

Ze wees op zijn teenring : 'De vervloekte teenring van het gedwongen huwelijk,' sprak ze.

'Hoe kan ik het overwinnen ?' vroeg hij. Hij nam de teenring af en wierp het in de zee. Maar ineens was de teenring weer om zijn teen. 'Het zit vast,' zei ze. Hij zuchtte.

'Ik denk echt dat ik gek wordt,' zei hij, 'maar alles beter dan dat kamp van verbande criminelen.'

Ze had een schortje aan van wat lange witte veren.

'Weet je dan niet dat je zelf het vierde deel bent ?' vroeg ze.

'En zo is het gegaan,' zei een man tegen de psychiater, 'en daarom ben ik hier. Ik ben getrouwd met een pop en kan daarom mezelf niet vinden.'

'Die pop, hè ?' zei de psychiater. 'Staat die bij u thuis ?'

'Ja,' zei de man. 'Die is één dag levend geweest, en daarna was het weer gewoon een pop, en toen heb ik haar mee naar huis genomen, na een lange zee tocht.'

'En u zegt die zee was geheel van urine, overlopende in een ijszee en daarna in een bloedzee ?' vroeg de psychiater.

De man knikte. 'Zeer eigenaardig, zeer eigenaardig,' sprak de psychiater. 'Zeg, mag ik die pop eens zien ?'

'Maar natuurlijk,' zei de man enthousiast. 'Ik ben blij dat u mijn verhaal gelooft.'

'Nou ja, geloven is een groot woord,' zei de psychiater. 'Eerst zien, dan geloven. Daarna zou ik ook graag die urine zee willen zien waar u het over had.'

'Daar kom je niet zomaar,' sprak de man. 'Dan moet je eerst over een varkensrivier, en dan mag je hopen dat je het overleefd, want er zijn daar allemaal woeste bloedvarkens.'

'Dat is me nogal wat,' sprak de psychiater. 'Laat me dan eerst maar eens die pop zien om te beginnen.'

De man nam de psychiater achterop zijn fiets mee naar zijn huis. De donkere pop met het schortje van een paar lange witte veren zat op de bank. Verder was ze naakt.

'Nou, nou,' sprak de psychiater, 'dat is me nogal een pop. Het lijkt wel op een sex pop.'

'Nou, psychiater,' zei de man. 'Ik voel mezelf als een sexpop want het was een gedwongen huwelijk.'

'Ik begrijp het,' knikte de psychiater. 'Is er ooit sprake geweest van verkrachting ?' vroeg de psychiater.

'Nooit,' zei de man. 'Het is maar een pop.'

'Gelukkig maar,' zei de psychiater. 'Dat is al een last minder. Nou, vertelt u mij eens : Hoe is dit nu allemaal gekomen. Waar begon het mee ?'

'Nou, zoals ik al zei,' zei de man. 'Ik ging naar een indiaanse waarzegster in de buurt, en ze gebruikte haar orakelstenen en gaf mij de opdracht.'

'Vreemd, zeer vreemd,' zei de psychiater. 'Zullen we eens naar die waarzegster toegaan ?'

Maar de man begon in paniek te raken. 'Daar wil ik niet meer komen !' riep hij. 'Ik heb een teenring waar ik van probeer af te komen, maar zodra ik hem afdoe zit de teenring er weer om.

'Eigenaardig,' zei de psychiater. 'Laat u mij dat eens zien.'

De man deed zijn schoen en sok uit en nam de teenring van zijn teen af. Hij gaf de teenring aan de psychiater. 'Wat een prachtige teenring,' zei de psychiater.

'Nee, het is een vervloekte teenring, mijnheer de psychiater,' zei de man. 'De teenring van het gedwongen huwelijk.'

'Maar er zit geen teenring meer om uw teen,' zei de psychiater. 'Waarschijnlijk heeft u alles gewoon gedroomd, en heeft u de teenring ooit eens gekocht of gekregen. Zeg, mag ik eens met die indiaanse waarzegster praten waar u het over had ? Ik begrijp dat door die gebeurtenis alles misliep in uw leven, zegt u. U hoeft niet met mij mee te gaan, maar kunt u mij het adres van die waarzegster geven ?'

'Ik ben bang dat de teenring straks weer aan mijn teen zit als u weg bent,' zei de man. Hij liep naar de kast en haalde er een kaartje uit. 'Hier is haar visite kaartje, en neemt u gerust de teenring mee. Ik wil de teenring niet meer. Ik heb er teveel ellende aan overgehouden.'

'Wilt u dat ik de pop ook meeneem ?' vroeg de psychiater.

'Graag,' zei de man.

De psychiater stopte de teenring met het visite kaartje in zijn zak, en nam de pop mee in een grote plastic tas. Bij de waarzegster aangekomen belde hij aan. Een donkere vrouw deed open. 'Goedendag,' sprak de psychiater. 'Ik heb nogal een vreemd verhaal gehoord van één van mijn patiënten, en zou daar graag met u over willen praten om een en ander te verifiëren.'

'Komt u verder,' sprak de vrouw warm en hartelijk. Hij legde de tas in de gang neer en kreeg een stoel in de huiskamer waarop hij ging zitten, en begon toen het verhaal te vertellen.

De vrouw luisterde ernaar met open mond. Aan het einde van het verhaal begon ze te lachen. 'Ik kan mijn oren niet geloven,' sprak ze. 'U moet weten dat ik ten eerste geen tranen steen of urine steen heb, en ten tweede heb ik hem nooit zulke opdrachten gegeven, en ten derde is de rest van het verhaal al helemaal het bizarste wat ik ooit heb gehoord.'

De psychiater haalde de teenring uit zijn zak en liet het aan de vrouw zien. De vrouw knikte bewonderend. 'Het is een mooi ding, maar ik heb het nog nooit eerder gezien. Ik heb niets, maar dan ook niets met deze zaak te maken.'

'Maar kent u hem ?' vroeg de psychiater.

'En of ik hem ken,' zei de vrouw. 'Hij is hier vaak geweest.'

'En wat gebeurde er dan ?' vroeg de psychiater.

'We hadden sex voor geld, en ik voorspelde voor hem de toekomst,' legde ze uit.

'Wie betaalde ? U of hij ?' vroeg de psychiater.

'Hij betaalde. Het is mijn professie, mijnheer,' sprak ze. 'Bent u hier nieuw ? U bent hier in de rode buurt.'

'Dus u bent hoer, en waarzegster,' zei de psychiater. 'Ik vraag me af hoe hij zo geworden is, en waarom hij deze dingen denkt. Heeft u enig idee hoe hij zo geworden is, of zijn er hier dingen gebeurd waardoor hij misschien in de war is geraakt.'

De vrouw keek de man geheimzinnig aan. 'Ik heb zo mijn beroepsgeheimen,' sprak ze.

'Dat is vaag, heel vaag,' sprak de psychiater. 'Ik heb informatie nodig om mijn eigen professie te kunnen uitvoeren.'

'Dan komt u maar met de politie of een advocaat,' sprak de vrouw, 'maar ik ga niet zomaar persoonlijke informatie aan u geven.' De vrouw stond op en wenkte hem. 'Ik kan u niet verder helpen op het moment,' zei de vrouw koud. 'De informatie is gevoelig.'

Na een paar minuten stond de psychiater op de stoep. Hij was de tas met de pop vergeten. Daarna werd de deur weer opengemaakt. 'U bent uw sex pop vergeten,' zei de vrouw terwijl ze de tas overhandigde. Ze sprak nog steeds koud.

'Het is mijn sex pop niet,' zei de man, 'maar van mijn patiënt. Is die pop toevallig ook van u?'

'Nee hoor,' sprak de vrouw kil, en smeed de deur weer dicht.

Inmiddels zat de teenring weer om de teen van de man, en de psychiater stond voor een raadsel. De psychiater had de andere teenring nog steeds in zijn zak. 'Had u toevallig meerderen van zulke ringen?' vroeg de psychiater.

'Nee,' zei de man. De ring was adembenemend mooi. De psychiater bleef er maar naar staren. 'Weet u dat u heel rijk kunt worden?' sprak de psychiater langzaam.

'Ik weet het,' zei de man, 'maar ik wil er vanaf.'

'Ik begrijp het, ik begrijp het,' sprak de psychiater. 'De waarzegster ontkende alles, maar ze had naar eigen zeggen wel haar beroepsgeheimen. Het ging om persoonlijke en gevoelige informatie.'

'Ik ben veel vergeten,' zei de man. 'Het komt door de urine zee, de zee van vergetelheid, waarop ik was.'

'U heeft niet toevallig gewoon wat gedronken ?' vroeg de psychiater.

'Kan wezen, kan wezen,' zei de man.

'Ik heb namelijk nog nooit van een urine zee van vergetelheid gehoord,' sprak de psychiater. 'Misschien haalt u dingen door de war.'

'We dronken soms wat voordat we sex hadden,' zei de man. 'Een stimulerend drankje.'

'Of misschien heeft ze een verdovend middel in het drankje gedaan ?' vroeg hij. 'Je kunt hoeren nooit vertrouwen.'

'Misschien,' zei de man. 'Ze zei dat ze een heks was, een ijsheks.'

'Ik begrijp het,' zei de psychiater. 'En heksen kun je al helemaal niet vertrouwen. Het was een waarzegster.'

'Precies,' zei de man. 'En die teenring die telkens verschijnt is het bewijs.'

'Weet je zeker dat je geen hele bak thuis hebt met zulke teenringen ?' vroeg de psychiater. 'Het zijn wel hele aparte ringen die je niet zomaar ergens vindt.'

'Ik weet het zeker,' zei de man.

'Nu,' zei de psychiater. 'Het verhaal wat u mij vertelt lijkt heel veel op een meervoudig personaliteiten syndroom. U denkt dat u een deel bent van de waarzegster.'

'Nee,' zei de man. 'Dat denk ik niet. Dat zei de pop.'

'Maar poppen praten niet,' zei de psychiater. 'Ik denk dat u in de war bent met iets, onder invloed van drugs of alcohol. Het verhaal klopt van geen kanten.'

De man begon zenuwachtig te worden. 'Goed, u gelooft mij niet, terwijl u zelf zag dat ik de teenring weer terughad. Ik zit hier mijn tijd te verdoen.'

'Luister,' zei de psychiater. 'Er kan heel goed misdaad in het spel zijn. De vrouw wilde niet echt meewerken, en alles is uiterst verdacht.'

'Schakelt u de politie dan in ?' vroeg de man.

'Ik zit er wel aan te denken,' zei de psychiater, 'want voor nu komen we geen stap verder.'

'Doe dan wat,' zei de man. 'Want mijn leven is een hel.'

Een man wordt wakker van het geblaf van honden. 'Karel, laat de honden uit !' roept zijn vrouw. De man kleedt zich snel aan en gaat met de herdershonden naar buiten. Wat een vreemde droom had hij gehad over een ijsheks en dat hij bij de psychiater zat. Hij had een slecht huwelijk, en probeerde zijn vrouw zo veel mogelijk te ontwijken. Toch kon hij ook niet zonder, alsof hij vastzat aan onzichtbare ketenen.

'Droom, droom, laat de tovenaar je lach zien,

Droom, droom, laat de tovenaar je traan zien,

Oh droom, en laat de tovenaar al je ketenen zien,

Want hij staat bij de grote ketel,

de dromenketel, waar hij alles weer goed kan maken,

Als de dromensmid is hij, als de woordensmid is hij,

Hoe diep de woorden ook in je hart zijn geschoten,

Hij vist ze er weer uit,

Hij is de dromenvisser,

Hoe diep de vloeken ook in je hart zijn gestoken,

Hij vist ze er weer uit

Droom, droom, laat de tovenaar je hart zien,

Laat de tovenaar je pracht zien en al je pijn,

Droom, droom, laat de tovenaar de ijsheks zien,

Zij die met je spot, zij die je telkens bedot,

Laat het zien, laat het de dromensmid zien,

Hij is de dromenvisser,

Hij neemt je mee, op de zee, een weg eruit,

Een weg erdoor, opdat je het sieraad ziet,

De teenring die nooit weggaat, het is niet wat je denkt,

Het is een onbegrepen geschenk,

Het vertelt een verhaal,

Oh droom, droom, totdat het zichtbaar wordt voor jou,

Begrepen als het sieraad van genezing,

Over de zeeën nam het je mee, tot een kroning

Droom, droom, laat de tovenaar het zien,

Laat de tovenaar je helpen,

Geef hem je tijd en energie,

Hij leidt je erdoor,

Met een ring en een verhaal,

Hij leidt je erdoor'

De man keek op van het vreemde lied.

De honden blaften nog steeds.

Een man in een paars gewaad stond voor hem.

Hij wilde wegrennen.

'Ik ben de tovenaar,' sprak de man.

Karel keek weer op naar de man.

'Karel ?' vroeg de tovenaar.

'Ja ?' zei Karel.

'Ik moet je wat vertellen,' zei de tovenaar.

'Droom, droom, op de golven van je droom,

Op de golven van je liederen,' zong een vreemd lied.

'Wat moet ik hiermee ?' vroeg Karel.

'Ik ben de tovenaar van je dromen,' sprak de man.

Karel kon niets dan buigen voor de man en viel op zijn knielen,

terwijl de honden nog steeds afschuwelijk blaften.

'Stop jongens !' riep hij naar de honden, maar ze gingen maar door.

'Ze zijn erg waakzaam,' zei de tovenaar.

'W... wie bent u ?' vroeg Karel.

'Ik ben de tovenaar van je dromen,' zei de tovenaar weer.

'Droom, droom, ik ben het lied van je hart ...'

'Kunt u alstublieft stoppen met zingen,' zei Karel bijna huilend.

'U maakt me gek.'

'Ongevoelig, hè ?' sprak de tovenaar.

'De laatste tijd probeer ik je te breken met dromen, want je leeft in een grote leugen.'

'Ik weet het,' sprak Karel.

'En het maakt me gek. Ik wordt verscheurd door twee kanten.'

'Laat je verscheuren, Karel,' sprak de tovenaar.

'Zoals het nu is is het niet goed.'

'Droom, droom,' ging het lied verder.

'Houd op !' krijste Karel.

Karel rolde over de grond met zijn vingers in zijn oren, maar hij kon het niet meer stoppen. Het ging harder en harder en nam hem helemaal over, totdat hij op de golven was van de urine zee om zijn leven te vergeten. Er was een teenring aan zijn teen die er nooit afkon. Het was als een implantaat, als een keten. Het was gedwongen. Hij rolde aan de voeten van de ijsheks. 'Gevangene van de trouwring,' sprak ze.

'Laat me los, heks !' schreeuwde Karel.

'Waarom zou ik ?' vroeg de ijsheks.

'Laat me sterven in ijs !' riep de man. 'Ik houd het niet meer vol ! Het is altijd hetzelfde liedje, eeuwig en altijd.'

'Wij horen bij elkaar,' sprak de ijsheks. 'We zijn delen van elkaar.'

De man zuchtte. Hij probeerde het te begrijpen.

'De kaart van de ijsheks,' sprak de tovenaar, 'een kaart in je dek.

Ze laat je nooit meer los, want het is een deel van je hart,

Een teenring is wat ze je gaf, de trouwring,

En de waarzegster voorspelt de toekomst,

Een andere kaart in je dek,

Zij speelt met het orakel en jou,

En zendt je op verre tochten om de ijsheks te ontmoeten,

Zodat je wakker wordt aan haar voeten,

Geketend aan een pop die je hart bewaart,

de derde kaart, totdat je je hart vindt, de vierde kaart,

Niets dan blaffende herdershonden die het geheim van het huwelijk bewaken,

En dan ben ik de vijfde kaart, de dromenkaart, om je inzicht te bieden. Droom diep.'

De man keek op en zag de kaart van de tovenaer boven hem zweven. Hij probeerde de kaart te grijpen, maar het vloog van hem weg, terwijl de ijsheks ijselijk lachte.

Hij voelde zichzelf als wegzinkende in een ijszee, totdat alles begon te bloeden.

Hij voelde zichzelf als een pop die zijn hart niet kon bereiken.

Hij werd wakker op het piratenschap op de ijszee. De kou had hem vreselijk doen hallucineren en dromen. Hij voelde zich als op het randje van de dood, en hij was zeeziek. Ook was hij ijsziek.

'Ik ben aan het ijsdromen !' riep hij. Hij had niet het gevoel dat iemand hem zou kunnen horen. Hij zag de piraten heel lang en dun worden, heel ver weg, en dan weer dik en dichtbij. 'Het zijn nachtmerries !' gilte hij.

'De kaart van het piratenschap op de ijszee,' sprak een stem.

'Die kaarten zijn gevaarlijk,' zei hij.

'Nee, nee,' zei de waarzegster, 'we hebben ze nodig.'

'Waar ben ik ?' vroeg hij.

'Bij mij, onder hypnose,' sprak ze. 'Ik ben de dromendokter. Ik genees je verleden.'

'Ik was in een nachtmerrie,' zei hij. 'Stervende van de kou op een piratenschap.'

'Dat piratenschap was je leven,' zei de waarzegster.

'Waar is het goed voor ?' vroeg hij. 'Ben ik nog steeds ijsziek ?'

'Kijk,' zei de waarzegster. Hij zag brandend ijs. De kaart begon te branden.

'U doet truukjes,' zei hij.

Hij was zwaar aan het hallucineren op het schip. Hij jammerde zachtjes. Hij was aan het ijlen. Hij vroeg zich af of hij de enige was. Misschien waren de piraten wel zo gewend aan de ijszee en zo gehard dat ze niet meer zeeziek en ijsziek werden. Voor hem was het de eerste keer. Ze waren op weg naar de ijsheks. Zij woonde op een rotsen eiland.

Hij viel in een diepe slaap. Ze brachten hem voor de ijsheks. Hij was nieuw. Hier ontwaakte hij. Ze glimlachte naar hem. Ineens was ze in de verte, lang en dun, en toen weer dichtbij en dik. Hij was nog steeds aan het ijlen. 'Ijsziek, hè?' zei ze. 'Je moet er wat voor over hebben om bij me te kunnen komen.'

'W... wat doe ik hier?' vroeg hij. 'B... ben ik dood?'

'Je zou dood kunnen zijn,' zei de ijsheks.

'Laat me los, heks!' riep hij.

'En toen werd ik wakker in mijn bed,' zei een man bij de psychiater.

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'U had misschien koorts of iets verkeerd gedronken, en toen bent u vreemd gaan dromen. Iedereen droomt weleens vreemd. Er is niets met u aan de hand. Dromen zijn volkomen normaal. Het is een verwerkings-mechanisme van het menselijk lichaam. Het is heel psychologisch. Als ik u was zou ik me geen zorgen maken.'

'Maar ik ben bang nog te gaan slapen,' sprak de man. 'Het is niet de eerste keer. Mijn hele leven is het al zo. Ik leef in twee werelden.'

'Volkomen normaal,' zei de psychiater. 'Misschien moet u schrijver worden ? Doe iets met de dromen.'

'Ja, maar ik ben bang voor mijn dromen,' zei de man. 'Ik ben erdoor opgesloten. Aan de andere kant heb ik ook een Stockholm syndroom lijkt het wel, alsof ik verliefd ben op mijn eigen dromen. Er is ook iets zoets aan mijn nachtmerries wat ik maar niet kan verklaren. Het is heel dubbel.'

'Eén van onze pilletjes, en je bent van alles af,' zei de psychiater.

'Dat is teveel van het goede,' zei de man. 'Zoals ik u al zei kan ik ook niet zonder. Maar wat zijn dat voor pilletjes ?'

De psychiater keek hem diep aan. 'De pilletjes zijn genaamd "IJsziek". Alle psychiaters slikken die pilletjes, en dat is ook de voorwaarde geweest om hier te kunnen werken. Het heeft als bij-effect dat je één keer ongeveer droomt zoals u heeft gedroomd, en daarna droom je bijna nooit meer, en ben je van alles af. Wel moet je die pilletjes je hele leven blijven slikken.'

'Waarom ?' vroeg de man.

'Anders komen de dromen terug, erger dan ze ooit zijn geweest,' sprak de psychiater.

Het Eén-Dags-Kruid

Hij was ijsziek. Het jongetje op het piratenschip was goed ziek. Ze waren op de ijszee nu, en het was koud. Het werd steeds kouder, en het jongetje begon te ijlen en te hallucineren. Hij begon vreemde dromen te krijgen. Hij dacht dat hij doodging.

Het indianenland lag achter de ijszee, maar hij dacht dat hij het niet zou halen. Hij was te ziek. De piraten waren erg zorgzaam over hem. Ze hadden hem gekocht van zijn vader en moeder die te arm waren om voor hem te zorgen. Ze gaven hem een fles met roze spul erin. Het maakte zijn hart iets warmer, maar het kon niet tegen de kou op. Het enige wat het misschien deed was hem in leven houden.

Sommige piraten waren al bevroren. De wind was snijdend. De kou had hem gestoken, en hij bloedde.

'De ijsheks vraagt om offers !' riep een van de piraten.

'Geef haar het kind !' riep een andere piraat. 'Zonder haar zal het kind toch niet overleven.'

En zo kwam het jongetje in handen van de ijsheks. Het schip van de ijsheks kwam langs met grote zwarte zeilen, en ze droegen het jongetje aan haar over. Op het schip van de ijsheks was het veel warmer. Het was ook een veel groter schip, en het jongetje werd diep in het schip gebracht.

'Kun je me wat beloven ?' vroeg de ijsheks.

Het jongetje knikte.

'Vertel niets over mij aan de indianen,' sprak de ijsheks.

'Ik beloof het,' zei het jongetje. Het was de ijsheks die het jongetje naar het indianenland bracht, een heel warm land. Als de ijsheks er niet was geweest dan zou het jongetje aan ijsziekte zijn gestorven op het piratenschip.

Het jongetje was de ijsheks dankbaar. Midden in de nacht zette het schip van de ijsheks het jongetje af op het strand van het indianenland. Het jongetje liep het oerwoud in achter het strand, en liep door totdat hij bij een indianenkamp aankwam. Iedereen sliep, dus het jongetje besloot te wachten tot de volgende ochtend. Hij ging in het mos liggen en viel al snel in slaap. De volgende ochtend werd hij wakker door het geluid van de oerwoud vogels.

Maar er kwamen maar geen indianen uit hun tenten. Na een tijdje kon hij zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en ging een tent binnen. Tot zijn grote schrik waren er alleen grote indianenbeelden. En ook in andere tenten was dit het geval. Het waren alleen beelden, en het jongetje stond voor een raadsel.

Hij klopte op één van de beelden. 'Hallo, is er iemand thuis ?' vroeg hij. Maar niemand antwoordde. Hij liep de tent weer uit. Ook liep hij het kamp uit, het oerwoud in. Na een tijdje lopen kwam hij een soldaat tegen. De man zou van het Suba leger zijn. Het jongetje vroeg hem wat er met de indianen was gebeurd die als versteende beelden waren. 'De ijsheks,' sprak de soldaat. 'Iedereen is op zijn hoede.' Nu had het jongetje beloofd niets over de ijsheks te zeggen tot de indianen, maar dit was een soldaat. Hij vertelde de soldaat dat de ijsheks zijn leven had gered.

Er bleken twee ijsheksen te zijn, een goede en een slechte. Het jongetje vroeg zich ook af waarom hij niets tegen de indianen mocht zeggen over de ijsheks. De Suba soldaat zei dat ze dan helemaal gek zouden worden. Ze vreesden de ijsheks meer dan wat dan ook, en konden geen onderscheid maken tussen de goede en de slechte.

Het jongetje knikte. 'Ik zal je met mij meenemen,' zei de soldaat. 'Hier kun je niet blijven.' En zo nam de Suba soldaat het jongetje mee door het oerwoud naar het Suba kamp. In het Suba kamp keek het jongetje zijn ogen uit.

'Hoe kan de slechte ijsheks verslagen worden ?' vroeg het jongetje aan de Suba soldaat.

'Door een speciaal dropkruid wat een diepere slaap brengt,' sprak de Suba soldaat. 'Wij kweken het hier. De slechte ijsheks is namelijk een soort nachtmerrie die optreedt als de hersenen niet diep genoeg in slaap komen.'

In verschillende tentjes groeide het dropkruid. Maar er was nog veel te weinig. Ze wilden dat het hele oerwoud er mee vol zou groeien. 'Het lijkt wel een onmogelijke opgave,' sprak de Suba soldaat. 'Het is een één-dags-kruid. Het komt op, en verdwijnt weer snel. Het plant zich ook niet of nauwelijks voort.'

'Hoe bent u er dan aan gekomen ?' vroeg het jongetje.

'De nacht heeft zo zijn geheimen, mijn jongen,' sprak de Suba soldaat.

Het jongetje begon meer vragen te stellen, maar de Suba soldaat zweeg. 'Alleen de goede ijsheks kan ons helpen,' sprak de Suba soldaat na een tijdje. Tot de grote schrik van het jongetje werd de Suba soldaat steeds stiller, en begon ook in een beeld te veranderen. In de tentjes was het dropkruid aan het wegtrekken. Het jongetje raakte in paniek en rende het oerwoud in. Hij was bang dat hij ook in een beeld zou veranderen. Hij rende tot aan het strand, waar een gevleugelde indiaanse vrouw was. Ze had hele lange witte vleugels. Plotseling veranderde ze geheel in een vogel en vloog weg. 'Kom terug, kom terug !' riep het jongetje, maar ze verdween volledig uit het zicht. Het jongetje begon over het strand te rennen en tot de zee te roepen. Hij riep naar de goede ijsheks.

'In leven en sterven,' sprak een stem,

'Ligt het kruid, het een-dags-kruid,

Het komt op en vaagt dan weg als een zucht,

Hoe de zee van ijs te overbruggen ?

Alles vaagt hier weg,

Het medicijn is nooit blijvende.'

'Wie is dat ?' vroeg het jongetje.

'Laat iemand ons alstublieft helpen. We zijn in beelden aan het veranderen.'

'Ken ik jou, of je stem ?' vroeg de stem, terwijl er een wind om het jongetje heen kwam.

'De vleugelen van de wind ben ik, dragende het medicijn,

Maar ik vaag altijd weer weg,

Nooit kan ik je vasthouden, mijn kind.'

'Alstublieft, help ons, wind,' sprak het jongetje.

'De nacht heeft zo zijn geheimen,' sprak de wind.

Het jongetje wachtte op de nacht, maar die kwam maar niet. De slechte ijsheks had het eiland ingenomen en behekst, en nu was het altijd dag. Er waren alleen nog dagen en geen nachten, en die volgden elkaar op, dag na dag. Het jongetje leefde aan het strand van bessen. Hij kon bijna niet slapen van het licht, en het begon zijn hersenen op te breken. Soms bloedde zijn hoofd. Hij was verwonderd dat hij nog geen beeld was. Hij was aan de andere kant van het eiland, waar de zee niet van ijs was, maar ook hier begon het steeds kouder te worden, en steeds meer ijs begon er te verschijnen op de golven. Het jongetje begon weer ijsziek te worden, en huilde. Een ijzige gestalte stond voor hem. Het was de slechte ijsheks. 'Ik weet waarom ik je niet in een beeld kan veranderen,' krijste ze. 'Mijn goede zuster heeft je betoverd.' En zo raakten de twee zusters met elkaar in gevecht over het jongetje. Het jongetje kon alleen maar toekijken. Het jongetje rende het oerwoud in en het begon weer nacht te worden. Hij herinnerde hoe de Suba soldaat en de wind spraken over de geheimen van de nacht. Hij rende zo diep in het oerwoud totdat hij niet meer kon en in slaap viel. Ditmaal sliep hij heel diep, zo diep als hij nog nooit had geslapen, en toen hij wakker werd was hij omringd met het dropkruid. Het groeide helemaal over hem heen. Het bleef maar groeien. 'Het is gekomen!' riep het jongetje. Waar het jongetje ook ging, overal om hem heen groeide het dropkruid. Hij rende naar het indianenkamp, en ook daar begon het dropkruid om hem heen te groeien. De beelden begonnen te ontwaken. 'W... wie heeft ons doen ontwaken?' vroeg één van de indianen. Het jongetje wist dat hij niet over de ijsheks mocht spreken. 'De nacht heeft zo zijn geheimen,' sprak het jongetje. Toen rende hij naar het Suba kamp, waar ook het dropkruid om hem heen begon te groeien. 'Suba soldaat,' zei het jongetje. Ook de Suba soldaat begon te ontwaken en kon zich weer bewegen. 'Is ze gekomen?' vroeg de Suba soldaat.

'Ja, ze is gekomen,' zei het jongetje.

De Tuin Engel

Ze was gebonden aan de tuin. Buiten de tuin zou ze sterven.

Ik kwam haar alleen tegen in de tuin.

Het was een wonderschone tuin, dat wel,

De pracht van de stad ...

Ze had geheimen,
Ik wist niet welke,
Erover praten kon ze niet,
Altijd sliep ze in een stenen bed, ergens diep in de tuin,
En ook zijzelf was van steen, en soms een engel ...

De engel van de tuin werd ze genoemd,
Haar water had genezende krachten,
Diep in de tuin

Op een dag nam ze mij aan haar hand,
Tot de diepte van haar tuin,
Als een wildernis was het hier,
Niemand mocht hier ooit komen,
Ze tilde mij over het hek

Ze gebod me te rennen, en dat deed ik,
En plots was ik ook van steen,
Als betoverd door de tuin,
Ik kon de schoonheid niet dragen

Soms ben ik een engel, soms ben ik van steen,
En nu leef ik langs alles heen,
In een droom wereld leef ik nu,

Sinds de dag dat zij mij meenam ...

De Verslaving

Hij leefde alleen, diep in de natuur, eenzaam en verlaten. Hij leefde van giftige bessen die hem deden hallucineren. Dat was alles waarvan hij leefde. Hij leefde in tussen het morgenrood en avondrood. Vreemde natuurverschijnselen drongen zich aan hem op door de hallucinaties. Hij had naakte vrouwen in zijn hoofd die veranderden in wapenen. Het was altijd oorlog in zijn hoofd, als een oorlogstrauma. In de natuur was er geen plaats voor oorlog, maar de bessen maakten hem wild. Altijd was hij op zijn hoede, maar hij was geheel alleen. Als hij zich in het water wiste dacht hij altijd dat het bloed was. Zijn hersenen waren zwaar aangetast door de bessen. Hij leefde in een hele andere realiteit. Als hij de bessen at dacht hij dat het vlees was van zijn prooi. Hij dacht dat hij een jager was, maar hij was half verlamd. Er waren hier geen dieren, alleen bessen. Er waren hier geen vrouwen, alleen dromen. De wilde bessen hadden bezit van hem genomen. En het waren geeneens bessen. Het was zaad, van een vreemde, wilde struik. Hij dacht dat het bessen waren. Het groeide in de bomen, overal door de wildernis. Als hij geen zaad had gegeten voelde hij zich eenzaam en depressief, en wilde hij niet meer leven, alhoewel hij de natuur steeds meer begon te bewonderen. En zo was de nieuwe realiteit in zijn hoofd een ziekte, maar het hielp hem te overleven. Hij was verslaafd aan verwoestende drugs, het giftige zaad van een boom.

Hij vond zijn ziekte mooi, hij aanbad zijn ziekte. Het was zijn kameraad. Hij voelde zich minder eenzaam als hij van het zaad had gegeten. De winters waren streng, en dan moest hij altijd onder de grond waar het zaad niet was. In de winters groeide het zaad niet, en dan hongerde hij uit, hebbende hallucinaties van de kou, maar ook de winters zelf waren slechts hallucinaties van het zaad.

Naakte vrouwen waren in zijn hallucinaties jacht gerei zodra hij dichterbij hen kwam. In zijn hoofd leefde hij van de jacht. Na de winter was hij te zwak om boven de grond te komen. Hij leefde van de aarde en zijn eigen urine. Zijn hersenen waren zo beschadigd dat hij bleef hallucineren. Hij hallucineerde over het zaad. De naakte vrouwen in zijn hoofd waren het zaad, maar hij wist dat het zaad giftig was en dat het zaad hem zou kunnen doden. Hij probeerde weg te komen van de naakte vrouwen, maar zij lieten hem niet gaan. Als hij probeerde te ontsnappen werd hij weer door hen gevangen in een wilde achtervolging. Hij was een verslaafde. De drugs liet hem niet meer gaan.

De Vijfde
Rivier

Hij woonde op een onbewoond eiland en hij hallucineerde vanwege de honger waarin hij leefde. Alles wat hier op het eiland groeide was giftig, en hij durfde het niet te eten.

De honger visioenen werden erger en erger, maar ook hield het hem in leven op een vreemde manier. Het was alsof de giftige bessen en het giftige zaad om hem heen hem beschermden tegen de dood. In deze natuur waren er andere wetten. Je stierf niet door de honger, maar je kwam erdoor tot leven.

Ook dit was slechts een hallucinatie want hij was niet op een onbewoond eiland, maar in de woestijn van de honger planeet, die een woestijn planeet was.

Hij moest over vijf rivieren : de urine rivier, de tranen rivier, de rivier van slaap, de rivier des doods, en daarna de rivier van depressie. Toen hij over de rivier van depressie was gegaan, de vijfde rivier, zag hij donkere vrouwen aan de oever. Vissersvrouwen met netten, en ze haalden hem naar binnen. Ze deden alsof hij een vis was die ze hadden gevangen. Hij werd naar hun kamp geleid, en aan een paal gebonden. Hij was zwaar depressief. Hij wilde niet meer leven, maar het was alsof de vrouwen hem in leven hielden, alsof ze zijn medicijnen waren.

De medicijnen hadden zo hun bijwerkingen. Hij werd afhankelijk en zij lieten hem werken. Hij kwam echter niet vrij van zijn depressie. Het was alsof ze een gat in de markt hadden gevonden. Ze lieten hem ertussen hangen.

Ze hadden rokjes van veren, van de kippen van zijn gedachten. Ze molken hem helemaal uit. Ze visten in de wateren van zijn depressies en trauma's, op zoek naar een reactie, als psychiaters op zoek naar geld, prikkende in zijn wonden. Hij was een patiënt die ze niet meer lieten gaan.

De Speelgoed

Fabriek

De psychiater gaf hem medicijnen die hem hallucinaties gaven van de natuur, omdat hij depressief was geworden door de stadse etiquette, maar de patiënt had klachten over de medicijnen. De hallucinaties zouden te wild zijn. Het zou voorkomen dat hij zich midden in een stammenoorlog bevond. Hij vroeg zich af of het bijwerkingen waren.

De psychiater schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat zijn geen bijwerkingen. Het is een manier om wat afleiding te hebben.'

Maar de patiënt begon steeds meer te klagen over de medicijnen, dat hij hallucinaties van donkere vrouwen ervan kreeg die hem pijn deden.

Ook hiervan zei de psychiater dat het bij het medicijn hoorde, om zo los te komen van alle stadse trauma's.

'Dus eigenlijk krijg ik een nieuw trauma om los te komen van het oude trauma ?' vroeg de patiënt. De psychiater schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn pijp uitklopte. 'Jongen, moet je eens even goed naar mij luisteren. De hallucinaties weten wat ze doen. De vrouwen moeten het trauma eruit slaan,' sprak hij.

'Maar mijn depressies lijken erger te worden,' zei de patiënt.

'Dat is altijd zo in het begin,' zei de psychiater. 'Moet je luisteren. Wat als ik je wat andere medicijnen meegeef ? Dan kun je uittesten welke medicijnen je het beste liggen.'

De man ging met verschillende doosjes medicijnen naar huis, en probeerde ze allemaal uit. Elk medicijn bracht weer andere soorten hallucinaties.

'Het lijkt wel als het lezen van boeken,' zei de man toen hij weer terugwas bij de psychiater, 'of het kijken naar films.'

'Precies,' zei de psychiater. 'Het is heel therapeutisch.'

'Ook wel erg politiek,' zei de patiënt. 'Ze proberen je een bepaalde kant op te drukken, om je van een bepaalde partij lid proberen te krijgen.'

'Ah, zo moet je dat niet zien,' zei de psychiater. 'Het zijn verhalen. Doe ermee wat je wilt. Als het is uitgewerkt neem je er weer één in, of je neemt een ander.'

'Maar is er geen verslavings-gevaar?' vroeg de patiënt, 'want sommige medicijnen zijn wel erg aantrekkelijk.'

'Tja,' zei de psychiater, 'het helpt je je belevingsvermogen te herstellen. Natuurlijk is het het beste ze niet te slikken, maar soms heeft een mens een duwtje nodig.'

'Ik begrijp het,' zei de patiënt. 'Dus elk medicijn heeft weer zijn eigen fantasie?'

'Ja,' sprak de psychiater, 'en het helpt het lichaam zelf die stoffen aan te maken, dus het is alleen maar voor tijdelijk, totdat het lichaam de stof heeft overgenomen.'

'Interessant,' zei de patiënt. 'Ik zou wel veel meer medicijnen willen uitproberen.'

Die dag ging de man met een hele tas vol medicijnen naar huis, en probeerde ze thuis allemaal uit. Na een paar weken was hij terug bij de psychiater. 'Geweldig,' sprak de patiënt. 'Ik voel me al een stuk beter, en ben tegelijkertijd van mijn televisie verslaving afgekomen.'

'Wonderbaarlijk,' sprak de psychiater. 'Dat is goed nieuws.'

'Ja,' sprak de patiënt. 'Ik ben er erg enthousiast over, maar ik moet er wel bijzeggen dat mijn sociale leven er erg onder lijdt. Ik kom haast niet meer onder de mensen, omdat ik mijn hallucinaties veel interessanter vindt.'

'Tja, het gaat een beetje om balans zoeken,' sprak de psychiater. 'De hallucinaties bieden hun eigen sociale leven, als een soort virtuele realiteit, maar ik kan me voorstellen dat de mensen om u heen dat lastig kunnen vinden.'

'Ja,' sprak de patiënt, 'vooral mijn vrouw, want die begint nu ook al depressief te worden doordat ik haar minder aandacht geef.'

'Is het geen tijd voor haar dan om ook eens een pilletje uit te proberen ?' vroeg de psychiater. 'Ik kan zo een afspraak voor haar maken.'

'Nee,' zei de patiënt, 'dat is geen optie. Ze is bang voor de psychiater, en al helemaal voor medicijnen. Ze denkt dat het troep is, en vooral nu ik haar zo negeer.'

'Oh, dat is niet leuk,' zei de psychiater. 'Maar wij hebben ook medicijnen die het sociale leven opstuwen. Je gaat dan anderen ook door hele andere ogen bekijken, door speciale soorten hallucinaties.'

'Dat lijkt me wel wat,' zei de patiënt. 'Dan zou ik die heel graag willen gebruiken, want nu staat mijn huwelijk op het randje van instorten.'

De man krijgt weer andere soorten medicijnen mee, en gaat ze thuis uitproberen. Hij geeft weer veel aandacht aan zijn vrouw, en bekijkt haar inderdaad met andere ogen, meer als in een verhaal. Hij komt enthousiast terug bij de psychiater een paar weken later. 'Nou, het heeft gewerkt, hoor,' zei hij tegen de psychiater. 'Mijn vrouw is er enorm door opgeleefd.'

'Goedzo,' zei de psychiater.

Maar na een tijdje kwam de rekening bij de man binnen waardoor hij enorm schrok, en waardoor hij en zijn vrouw in enorme financiële problemen kwamen. Beiden werden ze hier depressiever van dan ze ooit waren geweest en begonnen alles op elkaar af te reageren. Ook beschuldigden ze elkaar ervan. 'Laten we rustig blijven,' zei de man. 'Misschien maakt mijn lichaam de nodige stoffen nu zelf aan, zodat we de psychiater niet meer nodig hebben.' Maar de financiële depressie en alles wat daarmee te maken had was te zwaar. Ze waren diep in de schulden gekomen. Hij had speciale medicijnen nodig voor financiële depressie, en wist dat hij dan eerst uit de schulden moest komen, en dan voor de medicijnen moest sparen. Maar de schulden werden steeds erger, want doordat de man nu depressiever was dan ooit verloor hij zijn baan. Hij kwam in een vicieuze cirkel terecht en werd helemaal naar beneden gezogen, terwijl hij zijn vrouw meezoog. Na een tijdje kon zijn vrouw er niet meer tegen, en kwamen ze in een scheiding. Nu had hij ook speciale medicijnen nodig om dit te verwerken. Hij zag het niet meer zitten. Hij besloot gokker te worden, maar hierdoor verloor hij zelfs al zijn bezit. Een ziekenhuis kon hij niet betalen, dus hij werd een zwerver. 'Het is allemaal de schuld van die vervloekte medicijnen,' gromde hij. Toen hij de psychiater eens op straat tegenkwam vloog hij hem aan. Hij begon op de psychiater in te slaan, totdat de politie kwam om hem te arresteren en naar de gevangenis te brengen. 'Dat is ook een oplossing,' dacht hij bij zichzelf. 'Hier heb ik in ieder geval te eten, te drinken en een dak boven mijn hoofd.'

In de gevangenis kwam hij ook dieven tegen die de speciale hallucinatie medicijnen hadden gestolen. 'Duur zijn ze, hè?' zei hij tegen zijn medegevangenen. Ze knikten. 'Daarom stalen we ze, en nu zijn we hier.'

'Het zit ons ook niet mee,' zei hij. 'Het lijkt wel alsof die medicijnen ons de afgrond in hebben geholpen.'

'Therapie noemen ze dat dan,' sprak één van de dieven. 'Een geneesmiddel, maar nee.'

Tot zijn grote verbazing kreeg hij in de gevangenis dezelfde soort medicijnen die hij had, maar dan gratis. Het hoorde bij het resocialisatie proces en het werd door de staat betaald. 'Verwacht er maar niet teveel van,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal sterk verdund. Het houdt je tussen wal en schip.' En zo was het. De medicijnen speelden een spelletje met hem.

'Ik denk dat ze ons gewoon die troep geven zodat zij in ieder geval hun baan kunnen blijven behouden,' sprak hij tegen zijn medegevangenen, die knikten.

'Natuurlijk,' zei één van de dieven. 'Het is allemaal doorgestoken kaart. Waarom zou een dokter iedereen daadwerkelijk willen genezen ? Dan heeft hij geen werk meer en geen inkomsten. Het zijn slimme en sluwe gasten.'

'Daarom vloog ik er ook één aan,' zei de man. 'En blijkbaar werkt het ziekenhuis samen met de politie. Zo weten ze ons altijd te krijgen en te houden.'

'Het is één groot complot,' zei de dief. 'Ik heb geen vertrouwen meer in de maatschappij. Ze hebben mijn respect verloren, en ik neem nu gewoon wat ik nodig denk te hebben.'

'Laten die medicijnen ons dit ook niet hallucineren ?' vroeg de man.

'Dat zou best kunnen,' zei de dief. 'Ik zou er in ieder geval niet van opkijken.'

De volgende dag komt de psychiater hem opzoeken. Hij kan tot de psychiater spreken van achter glas. 'Ik heb er over nagedacht,' sprak de psychiater. 'Ik wist dat je de medicijnen nodig had en niet kon betalen. Dat kan inderdaad frustrerend zijn, en sommigen gaan dan door het lint. Ik kan de rechtbank vragen u te berechten met verzachtende omstandigheden.'

'U doet maar wat u niet laten kan,' sprak de man, 'maar ik zit hier best. Hier heb ik in ieder geval een dak boven mijn hoofd, te eten en te drinken, en de medicijnen, alhoewel zwaar verdund. Het houdt me in het midden, maar het is beter dan niks.'

'Ik heb speciale medicijnen waardoor u psychiater of politie kunt worden,' sprak de psychiater. 'Lijkt u dat niet wat ? Dan heeft u volledige beschikking over de medicijnen die u nodig heeft.'

De man wordt boos. 'Jullie zijn grote oplichters,' roept hij. Dan is de bezoekerstijd om. De volgende dag komt zijn vrouw hem bezoeken. 'Echt, het spijt me,' zei ze. 'Ik had het nooit moeten doen. Mijn leven is nu nog wel erger dan het was.'

'Dat is jouw probleem,' zei de man. Ook dat gesprek was snel afgelopen. Het gevangenis leven viel hem zwaar, maar het was beter dan buiten de gevangenis. Ook had hij het gevoel dat de gevangenis-bewakers geen gelukkig leven hadden, dus daar moest hij ook niet aan denken. Op een dag kwam de psychiater weer langs, maar de man wilde hem niet meer zien. Na lang aandringen kwam de man toch, en had een gesprek met de psychiater van achter het glas.

'Luister,' zei de psychiater. 'Ik heb je echt verkeerd ingeschat. Ik denk dat ik je verkeerde medicijnen heb gegeven, en om het goed te maken heb ik nu de juiste medicijnen voor je, en je mag ze gratis hebben op volle sterkte.'

De man dacht dat hij toch niets te verliezen had, en nam de medicijnen aan zonder te vragen waar het voor was, of wat het voor een effect zou hebben. Toen de psychiater weg was nam hij wat van de medicijnen in. Hij kreeg dit keer wel hele vreemde hallucinaties. Hij was bij de tandarts en de tandarts begon in zijn tanden en kiezen te boren. Ook begonnen de oren van de tandarts te groeien. Hij probeerde weg te rennen, maar hij was gebonden aan de stoel waarin hij lag. Van de pijn merkte hij dat hij niet meer kon praten. Hij schrok wakker en wilde direct de psychiater spreken, maar hij kon nog steeds niet praten. Hij besloot daarom te schrijven, maar ook dat hielp niet. Omdat het beschreven werd als een gevangenis-ongeval mocht hij zo gratis naar het ziekenhuis. Hier kreeg hij wel allerlei medicijnen op volle sterkte, maar hij kon nog steeds niet spreken. Hij dacht bij zichzelf hoe hij nou zo stom kon wezen om zomaar medicijnen te slikken terwijl hij van niets wist. Maar ook het denken ging steeds moeilijker. In het ziekenhuis begonnen ze medicijnen te dwingen en ook kreeg hij gedwongen spuitjes. Hij kon zich niet verdedigen. Hij zat in zichzelf opgesloten en gleed langzaam weg in een coma. Hij wist nu wel zeker dat de psychiater een grote misdadiger was. Na een tijdje verklaarden ze hem dood, terwijl hij nog steeds in leven was, en alles kon horen. Hij kon horen hoe zij zijn begrafenis al aan het regelen waren.

Dan komt zijn ex-vrouw ineens huilend binnen. 'Jullie hebben hem teveel rotzooi gegeven !' riep ze. 'Hij kan wel schijndood zijn. Dat heb ik weleens gelezen dat dat kan gebeuren als mensen teveel medicijnen hebben genomen.' Maar ze wilden haar niet geloven.

'Ik eis dat jullie stoppen waar jullie mee bezig zijn !' riep ze, 'en dan zien of hij misschien uit zijn schijndood komt omdat hij geen medicijnen meer binnen krijgt.' Ze liep naar hem toe en voelde zijn pols. 'Zie !' krijste ze. 'Hij heeft nog steeds polsslag. Hij is helemaal niet dood, stelletje criminelen !'

Maar zij grepen ook haar, en injecteerden haar vanwege opstandig gedrag. Ze maakten aantekeningen dat ze gevaarlijk zou zijn, en snel was zij ook in een coma, en werd dood verklaard. Nu zouden ze beiden begraven worden. Ze kreeg hele vreemde hallucinaties door

de injecties. Ze kon met haar ex-man spreken, en hij kon terugspreken. Maar het waren slechts hallucinaties. Haar ex-man hoorde haar niet meer. Toen ze beiden levend waren begraven en waren gestorven hallucineerden zij door, alsof zij een nieuw leven hadden gekregen. Maar zij waren niet bij elkaar.

De man zag een tandarts voor hem staan, en gaf hem een klap in het gezicht. Ook de vrouw zag een tandarts voor haar staan, en deed hetzelfde. Er kwam geen politie aan te pas dit keer. Maar de oren van de tandartsen begonnen weer te groeien. 'Wat is dit voor medicijn !' schreeuwde de man naar de tandarts. Maar de tandarts gaf geen antwoord. De mond van de tandarts werd steeds kleiner en kleiner. Plotseling was de tandarts een konijn. Het konijn probeerde weg te rennen, maar de man kwam achter het konijn aan en schopte het. 'Ons hele leven hebben jullie vernield !' riep hij. 'Vertel op, wat voor medicijn was het ! Houd je niet van de domme !'

Toen veranderde het konijn in een eend, en toen in een bad-eendje. 'Een stuk speelgoed zijn wij,' zei het bad-eendje. 'Het medicijntje van een speelgoed-treintje. Het is geen eigen keuze of beloning, maar een geschenk, een leuk cadeau voor de verjaardag, of zomaar omdat het een mooie dag is, of je hebt eens de jackpot gewonnen.'

De man viel flauw en begon te schuimbekken en over te geven met stuiptrekkingen. 'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !' Plotseling bevond de man zich in de natuur, gebonden aan een paal, terwijl donkere vrouwen voor hem stonden en hem sloegen. 'Wat voor medicijn is het !' riep de man weer.

'Het is speelgoed !' riepen de vrouwen.

'Wat voor speelgoed ?' vroeg hij.

'Jij bent speelgoed,' zeiden ze. 'En wij verkopen het weer door.'

'Houd me niet voor de gek !' riep de man. 'Wat voor medicijn is het !'

'Speelgoed,' zeiden de vrouwen. 'Wij zijn speelgoedmakers, poppenmakers.'

'Ziek,' zei de man.

'Waarom ziek ?' vroegen de vrouwen. 'Het levert goede winst op.'

Hij eindigde in een doos, en kwam in een speelgoedwinkel terecht als pop.

'Mama, hij gedraagt zich zo raar,' zei een meisje toen haar moeder de pop voor haar had gekocht. 'Alsof de pop leeft.'

'Zit er dan maar niet aan, lieverd,' zei de moeder. De pop belandde op de poppenbank naast een andere pop, zijn vrouw. Hij fluisterde naar zijn vrouw. 'Hoe ben jij hier terecht gekomen ?' Ze vertelde een soortgelijk verhaal.

'We zitten hier flink in de problemen,' fluisterde hij.

Eigenlijk kwam hij pas vrij door een atoom oorlog. De lucht was vol met prachtige energieën. De speelgoed fabriek was gekomen.

Ik en mijn Video Spelletje

Een speelgoedwinkelier was in gesprek met een oude dame die speelgoed wilde kopen voor haar kleinzoon.

'Wat moet het precies wezen ?' vroeg de speelgoedwinkelier.

'Hij is dol op video-spelletjes,' zei de vrouw.

'Het liefst met indianen en cowboys. Daar is hij gek op.'

'Hmmm,' zei de speelgoedwinkelier, 'en leidde haar mee naar de bak waar de video-spelletjes waren. Bladert u hier maar even tussen.' Het ware hele dunne schijfjes als diskettes. De vrouw zocht er een paar uit, en rekende ze af. 'Uw kleinzoon zal er vast erg blij mee wezen,' glimlachte de speelgoedwinkelier.

'Dat geloof ik ook,' sprak de oude vrouw. 'Het is toch zo'n goeie jongen. Hij heeft altijd alles over voor iedereen. Hij heeft een hart van goud.'

'Nou, dan is het hem gegunt,' sprak de speelgoedwinkelier. De vrouw bleef maar doorpraten over haar kleinzoon, totdat het sluitingstijd was, maar de speelgoedwinkelier wilde haar niet zomaar wegsturen. 'Zeg, wilt u anders niet een kopje thee met me drinken in het magazijn ?' vroeg de speelgoedwinkelier vriendelijk.

'Nee,' zei de oude vrouw, 'ik moet nu direct weg.' De vrouw keek op haar horloge en schrok. 'Het is inderdaad erg laat.' Toen rende ze haastig de winkel uit. De man zuchtte. Het was weer een drukke dag geweest.

De volgende dag kwam de kleinzoon van het oude dametje langs. Hij wilde één spel ruilen, omdat het toch niet was wat hij wilde. 'Kijk maar in de bak,' zei de speelgoedwinkelier vriendelijk. Snel had de jongen zijn keuze gemaakt, en ging de winkel uit. De volgende dag was de jongen er weer. 'Nou, het zijn mooie spelletjes,' zei de jongen, 'maar mijn huiswerk lijdt er zo onder. Heeft u ook spelletjes waar tegelijkertijd mijn huiswerk in gedaan kan worden ? Oma heeft me geld meegegeven.'

De speelgoedwinkelier glimlachte vriendelijk en sprak : 'Maar natuurlijk. Goed dat je ernaar vraagt. ' Hij liep even het magazijn in en kwam toen terug met een hele doos vol spelletjes die ook nog eens leerzaam zijn. 'Hier, je mag ze allemaal gratis hebben,' zei de speelgoedwinkelier. 'Ze worden namelijk toch niet verkocht. Niemand wil ze.'

'Graag,' zei de jongen blij, 'en ik wil ze wel.' Vrolijk ging de jongen de winkel uit met de doos, maar de volgende dag was hij er weer. 'Het sluit niet echt aan op mijn huiswerk,' zei de jongen. 'Het zijn hele mooie en leerzame spelletjes, maar het loopt niet gelijk op. Ik heb namelijk ander huiswerk opgekregen.'

De speelgoed winkelier glimlachte. 'Zo is het leven, jongen,' sprak hij. 'Maar misschien kan er een samenwerking komen tussen de speelgoedfabriek en de school ? Als je me even zegt wie je onderwijzer is, dan kan ik hem bellen en dan kunnen we overleggen.'

'Dat zou fantastisch zijn,' zei de jongen.

Maar de onderwijzer was een hele nare man, en wilde niets met de speelgoedwinkelier te maken hebben. Spelletjes hoorden niet thuis in het huiswerk. De onderwijzer was absoluut ongeïnteresseerd, en het gesprek was vlug afgelopen. De jongen kreeg het te horen en was enorm kwaad. Hij was verschrikkelijk aan het stampvoeten en schelden. Mensen kenden hem niet meer terug. Hij vertelde het ook aan zijn oma, die ook verschrikkelijk kwaad werd op de onderwijzer. De oude dame belde de man op en schold hem de huid vol. 'Je moet je schamen

om zo'n creatief project af te wijzen. Kinderen hebben spelletjes nodig. Spelenderwijs leren ze veel beter.'

Maar de onderwijzer was erg geschokt, en vroeg zich af hoe ze al deze dingen durfde te zeggen. 'Spelletjes horen niet thuis op school,' zei de man. 'Die zijn voor de vakanties. Spelletjes maken kinderen lui en gemakzuchtig. Zo wordt het leervermogen vernietigd.'

'U kletst uit uw nek,' gilte de oma. 'U zult nog van mij horen.' Toen gooide ze de hoorn op de haak.

De speelgoedwinkelier had het inmiddels bij andere scholen geprobeerd en daar lukte het wel. De jongen wilde overgeplaatst worden, maar dat mocht niet. Dat was wettelijk zo geregeld in het land. Alleen met een zeer goede reden mocht er overplaatsing aangevraagd worden. De oma was woedend. Ook de speelgoedwinkelier wilde het er niet bij laten zitten. Ze zeiden dat de jongen werd behandeld als een gevangene. Er werden brieven over gestuurd naar de regering, maar die werkte totaal niet mee. Toen kwamen de telefoontjes, maar ook dat hielp niet. De jongen moest gewoon op zijn oude school blijven.

Het was in die dagen dat de speelgoed fabrieken een speelgoed atoomoorlog opzetten. Er verschenen torens en gebouwen op de wolken, en grote steden, en de lucht was vol met prachtige energieën. Het was een groot kunstwerk. Ook andere landen zagen het in de lucht en bewonderden het. Ook de regering bewonderde het, en zo mocht het jongetje eindelijk overgeplaatst worden. Zijn oude school werd gesloten, en het duurde niet lang totdat kinderen helemaal niet meer naar school hoefden. De speelgoedfabrieken waren de nieuwe scholen geworden.

Een jongetje schoof zijn nieuwe video spelletje uit de computer. Het ging over een speelgoed atoomoorlog. Het jongetje had goed gevochten, en een hoge score behaald, met veel bonus. Hij ging naar zijn moeder toe en vroeg om de deodorant. Hij was helemaal onder het zweet.

'Wat heb je gedaan ?' vroeg zijn moeder.

'Het nieuwe video spelletje,' hijgde hij. 'Het was fantastisch.'

'Maar heb je je huiswerk al af ?' vroeg zijn moeder.

'Als het goed is hoeven we niet meer naar school nu,' zei het jongetje.

'Wat bazel je nu, ventje,' zei de moeder, die hem een draai om zijn oren gaf.

'Laat maar,' zei het jongetje. 'Ik zal mijn huiswerk nu direct gaan doen.'

Moeder kwam even later naar zijn kamertje boven, en zag hem weer een video spelletje spelen.

'Ik gooi dat ding nog eens uit huis,' brulde zijn moeder.

'Maar het huiswerk staat hierop, ma,' zei het jongetje. 'Ik heb het van de meester meegekregen.'

Moeder kijkt naar het scherm en is verbaasd. 'Je hebt gelijk,' zei ze. 'Dit is jouw huiswerk. Dat is een nieuwe vorm van huiswerk, in een video spelletje ?'

'Ja, mam,' zei het jongetje. 'Het heet de Speelgoed Fabriek, zodat kinderen meer spelenderwijs leren.'

'Dat is me nogal een uitvinding,' zei moeder. 'Dat zal dan wel een hoop minder geklaag zijn over het huiswerk.'

'Dat hoop ik ook,' zei het jongetje. 'Gaan we dan ook verhuizen ?'

'Verhuizen ?' vroeg moeder verbaasd. 'Hoe kom je daar nou weer bij ?'

'De meester zei als ik het spel heb gewonnen dan krijgen we een nieuw huis, veel beter dan wat we nu hebben,' zei het jongetje.

'De meester maakt zeker een grapje,' zei moeder.

'Nee, echt,' zei het jongetje. 'En als ik het spel gewonnen heb dan krijg ik ook nog een andere prijs.'

'En wat is dat ?' vroeg moeder.

'Dat u weer beter bent,' zei het jongetje.

Er kwam een traan uit moeder's ogen, want moeder was ernstig ziek. 'Ik kan dat bijna niet geloven, mijn jongen,' zei moeder vriendelijk, 'maar ik vind het toch heel lief van je dat je zulke dingen zegt.'

Die nacht heeft moeder erge nachtmerries. Ze droomt ook dat ze dood gaat. Als ze wakker is gaat ze naar het kamertje van haar zoontje, en vraagt hoe ver hij is met het spel. 'Nog even, ma,' zei hij. 'Het is heel zwaar geweest, maar ik kom er wel doorheen.'

Op een dag heeft hij het spel af en heeft hij het gewonnen, maar het is alleen een huis op de computer, in het video spelletje, en ook de moeder is een poppetje in het video spelletje, en zij is genezen. Het jongetje laat het zien aan zijn moeder. Ze vindt het heel mooi, maar ze is ook teleurgesteld dat het niet echt is. De vrouw wordt zieker en zieker, en sterft dan aan haar ziekte. Het jongetje is ontroostbaar. 'Er moeten betere spelletjes verzonden worden,' zei hij tegen de meester. 'Ik heb zo hard mijn best gedaan, maar alles was maar een spelletje.'

De vader van het jongetje is boos op de meester, want het zou zijn zoontje valse hoop hebben gegeven. In het spelletje zou alles steeds beter gaan, maar in de echte wereld werd alles steeds erger. Toch blijft het jongetje de spelletjes spelen, en hoopt één dag zelf een video-spelletjes maker te worden, maar dan niet alleen in samenwerking met scholen, maar ook met de woningbouw en het ziekenhuis. Hij wil dus ook een soort dokter worden, een speelgoed dokter.

Zijn vader vind hem maar een dromer. 'Het leven is hard. Daar kun jij niets tegen beginnen,' zegt zijn vader altijd, maar het jongetje vecht door. Op een dag wordt ook zijn vader ernstig ziek, en ondanks alle mooie beloftes van de video-spelletjes sterft zijn vader ook niet lang daarna. Psychisch gaat het niet goed met het jongetje. Ook hij moet naar de dokter.

Op een dag komt hij een klasgenootje tegen. Het meisje heeft een soort blauwe krassen op haar voortanden als van een stift. Ook kan hij zien dat ze haar tanden niet goed heeft gepoetst. 'Ik ben blij dat je naar de dokter gaat,' zei het meisje tegen hem.

Het jongetje schrok van haar woorden. 'Dat is wel heel gemeen wat je tegen me zegt, dat je blij bent dat ik naar de dokter ga.'

Het meisje werd overstuur van zijn woorden. 'Ik bedoel dat ikzelf ook veel naar de dokter ga. Het kan soms helpen, en ik voel met je mee.'

'Sorry dat ik je verkeerd begreep,' zei het jongetje. 'Het gaat psychisch niet goed met mij, en ik ben soms een beetje in de war.'

Plotseling is er geen beeld meer. Het video-spelletje is gecrashed. Als het jongetje het spelletje weer oplaad is het meisje er niet meer.

'Ik dacht toch echt dat het echt was,' zei het jongetje tegen zichzelf, 'maar het was maar een video-spelletje. Ik hoop dat mijn hele leven maar een video-spelletje is geweest, en dat ik het spelletje zal winnen, of dat ik misschien een ander spelletje krijg.'

Hij voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn vader. En ook zijn moeder stond achter hem. 'Ben je eindelijk wakker geworden uit je coma, jongen?' zei zijn vader. 'We dachten: Laten we je maar achter de computer zetten, want daar hield je altijd zo van.'

'Video-spelletjes, ja,' zei het jongetje. 'Ik ben blij dat jullie nog leven. Wat was er met me gebeurd?'

'Geschept door een vrachtwagen,' zei vader.

'Ik kan me er niets meer van herinneren,' zei het jongetje.

Zijn vader gaf hem toen een doos vol met nieuwe video-spelletjes. 'Op naar een nieuw leven, jongen.'

Gevangen in een Video Spel

Er was een nieuwe trein gekomen, geheel van speelgoed. Ook de rails waren van speelgoed, en mensen konden er gewoon mee reizen. Steeds meer van zulke treinen kwamen tussen de steden en de dorpen. Er kon gewoon niets fout gaan met zulke treinen. Het was magisch en utopisch. Meer en meer begon alles van speelgoed te worden, maar de hoge bazen van de regering begonnen overstuur te raken. Zij wilden oorlog zien, want oorlog zou het geld doen rollen, en zo zouden de ziekenhuizen vol blijven. De hoge oorlogsbazen van de regering wilden geen vrede. Teveel dokters zouden zo hun baan verliezen. Vaak als er moorden waren gepleegd, dan was de moordenaar speciaal daartoe opgeleid door de geheime medische cultus.

De speelgoedfabrikanten waren in een groot gevecht met de regering. Zij wilden dat er een nieuwe regering zou komen : een speelgoed regering. Dit vond de regering echt belachelijk. Ze wilden namelijk blijven rondlopen met hun stropdasjes en zure gezichten om te zien of ze nog ergens oorlog konden losweken, heel subtiel.

De speelgoedfabrikanten dachten toen : 'Goed, jullie willen oorlog ? Dan komt er ook oorlog.' En ze begonnen een speelgoed oorlog van kunst, een speelgoed atoom oorlog die de hele wereld zou verbazen en overnemen. Het was een spel oorlog. Alles was een video spel geworden. De speelgoed fabrikanten hadden namelijk de beste technologie van de wereld.

Het was winter. Daan en Hendrik stonden te wachten op de grote trein van speelgoed. Ze moesten naar school. Ook het station was geheel van speelgoed, en overal konden video-spelletjes gedaan worden. Die waren ingebouwd in grote spelkasten aan de muur. Het waren computers. Ze vonden het wel mooi, en er hing een veel betere sfeer nu.

De onderwijzer was kwaad die dag. Hij vond al dat speelgoed gedoe maar niets. Volgens hem moest er hard gestudeerd worden en dan gewerkt. Altijd had hij een stropdas om, en stond meters boven de kinderen. Nooit had hij oog voor ze, alleen voor zijn eigen zwaarwichtige onzin.

Daan en Hendrik wilden altijd kind blijven. Ze wilden niet volwassen worden, want de volwassenen hadden de wereld kapot gemaakt. Daan en Hendrik stonden aan de kant van de speelgoedfabrikanten. Beiden wilden ze later ook speelgoedfabrikanten worden om de wereld beter te maken.

Maar het was snel afgelopen met het plezier. Er kwam een nieuwe president aan de macht, Van Straaten, en die beval dat alle spelcomputers van het station verwijderd moesten worden. Ook moesten de speelgoed treinen weg, maar er werd toen zoveel gestaakt bij de spoorwegen dat de speelgoed treinen mochten blijven. Van Straaten zorgde er echter wel voor dat vele speelgoed fabrieken gesloten werden, en er werd veel speelgoed vernietigd. De bevolking was woedend. Daan en Hendrik dachten dat het doorgestoken kaart was dat Van Straaten aan de macht was gekomen. Er moest wel met de stemkaarten gerommeld zijn. Daan en Hendrik besloten de computer van de regering te hacken. Ze kwamen achter veel informatie van de geheime medische cultus, die er ook voor gezorgd hadden dat Van Straaten aan de macht was gekomen door veel gesjoemel met de stemmen.

Daan en Hendrik lieten het er niet bij zitten. Ook hackten ze de energie-centrales en zorgden ervoor dat de regering en ieder lid van de regering geen electriciteit meer hadden. Ze voerden geheime codes in die ervoor zorgden dat alle energie via de speelgoed fabrieken ging. De regering was woedend.

Daan en Hendrik waren speelgoed poppen vermomd als mensen. Zij waren spionnen van de speelgoedfabrieken en waren toegerust met de hoogste technologie. Hier kon Van Straaten niet tegenop. Hij rende gillend door de straten. 'Help, help !' riep hij. 'Mijn gat staat in brand !' Hij rende naar de tandarts, zijn trouwe maat, maar ook diens gat stond in brand. Ze stonden voor een groot raadsel. Beiden renden ze naar de rivier om daar het vuur in te sussen. Direct werden ze gegrepen door piranha's. 'Wie heeft die dingen hier plotseling losgelaten !' gilte Van Straaten.

Snel zwommen ze weer naar de kant. 'Vlug, het water uit !' riep de tandarts.

Maar een zwerm woedende wespen wachtten hen daar al op. 'Hoe kan dit !' riep Van Straaten. 'Zo is dit nooit geweest !'

'Ik denk dat dit een video spelletje is !' riep de tandarts.

'Video spelletjes !' krijste Van Straaten. 'Die heb ik zoveel mogelijk proberen te verwijderen !'

'Kennelijk niet genoeg !' riep de tandarts.

'Kennelijk zou ik jou een draai om je oren moeten geven omdat je je werk niet goed doet !' schreeuwde Van Straaten.

'Hoezo ?' riep de tandarts, die al helemaal onder de bulten zat.

'Boor die wespen weg !' schreeuwde van Straaten.

'Nu begin je onredelijk te worden !' riep de tandarts. 'Mijn volgende stem zal niet op jou zijn.'

'Ik zal zorgen dat je nooit meer komt te stemmen !' schreeuwde Van Straaten.

'Ik heb geen macht hier met mijn boren !' riep de tandarts.

'Nee,' schreeuwde van Straaten, 'in plaats van in gevoelige kinderen te boren had je eens wat spelletjes met ze kunnen doen, en in het leger de vijand wegboren, maar nee. Nu zitten we met de gebakken peren. Het spel keert zich nu tegen ons !'

'Precies !' schreeuwde de tandarts woedend. 'Jij hebt ook geen macht meer. Gelukkig maar !'

Ieder rende zijn eigen kant op. Ze wilden niets meer met elkaar te maken hebben. Beiden zaten ze onder de bulten. Er werden nieuwe verkiezingen gehouden, en de enige regering was de speelgoed fabriek. Het grootste gedeelte van de bevolking was hier blij mee, maar er werd veel geprotesteerd door de vorige regering en het onderwijs. Met spandoeken gingen ze de straten op, maar zwermen woedende wespen dreven hen naar de rivier waar de piranha's hen al opwachtten. Zij waren gevangen in het video spel.

